

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Η. ΟΙΚΟΥ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :
δός Πατησίων, ἀριθμὸς 3, πρὸς τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαρῶ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά, μετὰφ. Α. Σκαλίδου (Συν.). — Ἡ Λουομένη Χανούμισσα, μυθιστορία Λεϊλά-Χανούμ (Συν.). — Ἡ τύχη μιᾶς χελιδόνας, διήγημα, μετάφρασις Αἰκατερίνης Ζίρκου. — Ὑπνωτισμός.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Ἐν Ἀθήναις δρ. 5, τὰς ἰσραχλαῖς 6, τῶν ἐξωτερικῶν 10
ΦΥΛΑΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.
Ἀποσπασματὰ ἀποστέλλονται ἀπ' οὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμεου καὶ χαρτονομισμάτων
παντὸς ἔθνους.

Κόρις Κοκονάς, εἶσαι ἕνας κατεργάρης. [Σελ. 213]

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ
Μετάφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια ἴδε προηγουμένον φύλλον].

Ὁ Ἐρρίκος εἰσήλθε μειδιῶν καὶ εὐχα-
ρῶς ὡς πάντοτε.

— Δέσποινα, εἶπεν, ἐνῶ οἱ ἄλλοι δοκι-
άζουσι τὰ ἐορτάσιμα φορέματά των, ἐγὼ
ἤλθον νὰ συνομιλήσω μεθ' ὑμῶν περὶ τῶν
ποθέσεών μου, τὰς ὁποίας πιστεύω ὅτι
ἐπακολουθεῖτε νὰ θεωρῆτε καὶ ὡς ἰδικάς
μας. Δὲν ἔχει οὕτω ;

— Βεβαίως, δέσποτα. Τὰ συμφέροντά
μας δὲν εἶναι πάντοτε τὰ αὐτά ;

— Ναί, δέσποινα. Διὰ τοῦτο δὲ καί

ἤλθον νὰ σὰς ἐρωτήσω τί σκέπτεσθε περὶ
τῆς ἐπιμονῆς, μεθ' ἧς ὁ δούξ τοῦ Ἀλαν-
σὼν με ἀποφεύγει, φθάσας ἄχρι τοῦ ση-
μείου τοῦ ν' ἀποσυρθῆ ἀπὸ προχθὲς εἰς
Ἅγιον Γερμανόν. Θέλει ν' ἀναχωρήσῃ μόνος,
καθ' ὅσον ὀλίγον ἀγρυπνοῦσιν ἐπ' αὐ-
τοῦ, ἢ δὲν θέλει ν' ἀναχωρήσῃ ; Ἡ γνώμη
σας, δέσποινα, θὰ συντείνῃ εἰς τὸ νὰ ἐ-
δραιώσῃ τὴν ἰδικήν μου.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἔχει δίκαιον
ἀνησυχούσα διὰ τὴν σιωπὴν τοῦ ἀδελφοῦ
μου. Καὶ ἐγὼ ἐσκεπτόμην περὶ τούτου
σήμερον ὅλην τὴν ἡμέραν. Φρονῶ δὲ ὅτι,
ἐπειδὴ μετεβλήθησαν αἱ περιστάσεις, με-
τέβαλε καὶ αὐτὸς γνώμην

— Δηλαδή, βλέπων ὅτι ὁ βασιλεὺς Κά-
ρολος ἀσθενεῖ καὶ ὁ Ἐρρίκος τοῦ Ἀνζιῶ
γίνεται βασιλεὺς τῆς Πολωνίας, δὲν δυσά-
ρεστεῖται διαμείνων ἐν Παρισίοις, ὅπως πα-
ραφυλάττῃ τὸ στέμμα τῆς Γαλλίας. Δὲν
ἔχει οὕτω ;

— Ἀκριβῶς.

— Ἐστω. Καὶ ἐγὼ αὐτὸ θέλω. Ἄς
μείνῃ. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μεταβάλλωμεν ρι-
ζικῶς τὸ σχέδιόν μας, διότι ὅπως ἀνα-
χωρήσω μόνος, ἔχω ἀνάγκην τριπλασίων
ἐγγυήσεων, ἢ ὅσων θὰ εἶχον ἂν ἀνεχώρου
μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ σας, οὕτινος ἡ παρουσία
μὲ ἐξησφάλιζε. Ὅ,τι δὲ με ἐκπλήσσει εἶ-
ναι ἡ σιωπὴ τοῦ Δεμιού, ὅστις δὲν συν-
-

θίζει νὰ μένη ἐπὶ μακρὸν ἀδρανῆς. Δὲν ἐλάβετε καμμίαν εἰδήσιν ὑμεῖς, δέσποινα;

— Ἐγὼ, βασιλεῦ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα ἐκπλαγεῖσα. Καὶ πῶς θέλετε;...

— Ἀ, φίλη μου! οὐδὲν φυσικώτερον τούτου. Εὐηρεστήθητε, ὅπως μὲ εὐχαριστήσετε, νὰ σώσητε τὴν ζωὴν τοῦ μικροῦ Δελαμόλ... Τὸ παιδίον τοῦτο ἔπρεπε νὰ μεταβῆ εἰς Μάντην... καὶ ὅποιος ὑπάγει δύναται καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ...

— Ἀ! ἰδοὺ τί μοὶ δίδει τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος, τὴν ὁποῖαν ἐζήτησαν ματαίως, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. Εἶχον ἀφήσει τὸ παράθυρον ἀνοιχτὸν καὶ εἰσελθοῦσα εὔρον ἐπὶ τοῦ δαπέδου εἰδὸς τι ἐπιστολῆς.

— Βλέπετε! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος.

— Ἐπιστολὴν ἐκ τῆς ὁποίας οὐδὲν ἐνόησα, καὶ εἰς τὴν ὁποῖαν οὐδεμίαν ἀπέδωκα σπουδαιότητα. Ἴσως ἔχω ἀδικον καὶ ἡ ἐπιστολὴ ἔρχεται ἐκεῖθεν.

— Πιθανώτατον. Δύναμαι νὰ ἴδω τὴν ἐπιστολὴν ταυτην;

— Βεβαίως, Μεγαλειότατε, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ τὸ ἐν τῷ θυλακίῳ της τεθὲν φύλλον τοῦ χάρτου.

Ὁ βασιλεὺς ρίψας ἐπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα εἶπε:

— Εἶναι τοῦτο τὸ γράψιμον τοῦ κυρίου Δελαμόλ;

— Ἄγνοῶ, ἀπήντησεν ἡ Μαργαρίτα.

Ὁ χαρρακτῆρ μου φαίνεται ἠλλοιωμένος.

— Ἀδιάφορον. Ἄς ἴδωμεν τί λέγει.

Καὶ ἀνέγνω:

«Δέσποινα, ἀνάγκη νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας. Ἡ ὑπόθεσις εἶναι κατεπείγουσα. Ἡμεῖς...»

— Ἀ! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος... Βλέπετε; λέγει ὅτι περιμένει!

— Τὸ βλέπω, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

Ἀλλὰ τί θέλετε;

— Σατανᾶ! νὰ ἔλθῃ.

— Νὰ ἔλθῃ! ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα, προσηλώσασα ἐπὶ τοῦ συζύγου της τοὺς ἐκπεπληγμένους ὀφθαλμούς της. Καὶ πῶς λέγετε ταῦτα, βασιλεῦ; Εἰς τὸν ὁποῖον ὁ βασιλεὺς ἠθέλησε νὰ φονεύσῃ... ὅστις εἶναι σημειωμένος... ὅστις ἀπειλεῖται... Νὰ ἔλθῃ... λέγετε... εἶναι τοῦτο δυνατόν;... αἱ θύραι εἶναι καλά, δι' ἐκείνους...

— Οἱ ὅποιοι ἔφυγον διὰ τοῦ παραθύρου... ἠθέλετε νὰ εἰπῆτε;

— Ἀκριβῶς, συνεπληρώσατε τὴν ιδέαν μου.

— Ἄλλ' ἀφοῦ γνωρίζουσι τὴν ὁδὸν τοῦ παραθύρου, ἄς ἐπαναλάβωσιν αὐτήν, καὶ ἀφοῦ δὲν δύνανται νὰ εἰσελθῶσι διὰ τῆς θύρας. Εἶναι ἀπλούστατον.

— Τὸ πιστεύετε; Εἶπεν ἡ Μαργαρίτα ἐρυθριῶσα ἐκ τῆς εὐχαριστήσεως, ὅτι θὰ ἔβλεπε πλησίον της τὸν Δελαμόλ.

— Εἶμαι βέβαιος.

— Ἀλλά, πῶς ν' ἀναβῆ; ἠρώτησεν ἡ βασίλισσα.

— Καὶ τί! δὲν ἐφυλάξατε τὴν σχοινίην κλίμακα, τὴν ὁποῖαν σὰς ἔστειλα; Ἀ! τότε δὲν ἀναγνωρίζω τὴν συνήθη ὑμῶν προορατικότητα.

— Τὴν ἐφύλαξα, βασιλεῦ.

— Ἀξιόλογα.

— Καὶ τί διατάττει ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης;

— Νὰ δέσετε αὐτὴν ἀπλούστατα εἰς τὸν ἐξώστην σας καὶ νὰ τὴν ἀφίσετε κρεμαμένην. Ἄν ὁ περιμένων εἶναι ὁ Δεμουῦ, ὡς πιστεύω... Ἄν εἶναι ὁ Δεμουῦ καὶ θέλει ν' ἀναβῆ, θὰ ἀναβῆ ὁ ἄξιος ἐκεῖνος φίλος.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἐρρίκος, χωρὶς ν' ἀπολέσῃ τὸ σύνθηρος φλέγμα του, ἔλαβε τὸ κηρίον καὶ ἐφώτιζε τὴν Μαργαρίταν ζητοῦσαν τὴν κλίμακα, ἣν δὲν ἐβράδυνε νὰ εὔρη ἐν τινὶ ἐρμαρίῳ τοῦ περιφήμου τιμωνίου.

— Εὔγε! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Τώρα, δέσποινα, ἂν δὲν ζητῶ πολλὰ ἐκ τῆς συγκαταθέσεώς σας, λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ δέσητε τὴν κλίμακα ταύτην εἰς τὸν ἐξώστην.

— Καὶ διατί ἐγὼ, καὶ ὄχι ὑμεῖς, βασιλεῦ; εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

— Διότι οἱ καλλίτεροι συνωμόται εἶναι οἱ συνετώτεροι. Ἡ θεὰ ἀνδρὸς θὰ ἐτρόμαξεν ἴσως τὸν φίλον μας. Ἐννοεῖτε;

Ἡ Μαργαρίτα ἐμειδίασε καὶ ἔδесе τὴν κλίμακα.

— Εὔγε! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος κρυπτόμενος ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς αἰθούσης. Δειχθῆτε τώρα καλὰ καὶ κινήσατε ὀλίγον τὴν κλίμακα. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ Δεμουῦ θὰ ἀναβῆ.

Καὶ πράγματι, μετὰ δέκα λεπτά, ἀνήρ τις μεθῶν ἐκ τῆς χαρᾶς, διεσκέλισε τὸν ἐξώστην, βλέπων δὲ ὅτι ἡ βασίλισσα δὲν ἤρχετο εἰς προὔπαντησίν του ἔμεινε διστάζων. Ἀλλ' ἀντὶ τῆς Μαργαρίτας ἐπροχώρησεν ὁ Ἐρρίκος.

— Ἀ! εἶπεν ἐπιχαρίτως, δὲν εἶναι ὁ Δεμουῦ, εἶναι ὁ κύριος Δελαμόλ. Καλὴν ἐσπέραν, κύριε Δελαμόλ! Εἰσέλθετε λοιπόν, σὰς παρακαλῶ.

Ὁ Δελαμόλ ἔμεινε κεραυνόπληκτος. Ἴσως, ἂν δὲν ἐπάτει ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, ἀλλ' ἦτο ἔτι ἐπὶ τῆς κλίμακος, ἐπιπτε χαμαί.

— Ἐπιθυμήσατε νὰ ὁμιλήσετε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας διὰ κατεπείγουσαν ὑπόθεσιν, κύριε, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. Τῷ ἐγνωστοποίησα τὰ πάντα καὶ ἰδοὺ αὐτός.

Ὁ Ἐρρίκος μετέβη ὅπως κλείσῃ τὸ παράθυρον.

— Σὲ ἀγαπῶ, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, σφιγξάσα θερμῶς τὴν χεῖρα τοῦ νέου.

— Καθήσατε, κύριε, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος ἐπανελθὼν καὶ δεῖξας ἔδραν εἰς τὸν Δελαμόλ. Τί ἔχετε νὰ μοὶ εἰπῆτε;

— Ὅτι ἄφισα τὸν Δεμουῦ εἰς τὴν εἴσοδον τῆς πόλεως. Ἐπιθυμῶ δὲ νὰ μάθῃ ἂν ὁ Μωρεβὲλ ὁμίλησε καὶ ἂν ἐγνώσθη ἡ ἐν τῷ κοιτῶνι τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος παρουσία του.

— Ὅχι, ἀκόμη. Ἀλλὰ δὲν θὰ βραδύνῃ, ὥστε πρέπει νὰ σπεύσωμεν.

— Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ γνώμη του, βασιλεῦ. Καὶ ἂν αὐριον τὸ ἐσπέρας ὁ δουξ τοῦ Ἀλανσῶν εἶναι ἔτοιμος πρὸς ἀναχώρησιν, ὁ Δεμουῦ θὰ τὸν περιμένῃ μετὰ ἑκατὸν πενήτηκοντα ἀνδρῶν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ἁγίου Μαρκελλίου. Ἐτεροὶ δὲ πεντακόσιοι θὰ περιμένωσιν εἰς Φοντενεβλώ. Ὅθεν θὰ ἦναι εὐκολον νὰ μεταβῆτε εἰς Βλοά, Ἀγγουλέμην καὶ Βορδώ.

— Δέσποινα, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος στραφεὶς πρὸς τὴν σύζυγόν του. Αὐριον τὸ ἐσπέρας ἐγὼ θὰ ἦμαι ἔτοιμος, θὰ ἦσθε καὶ ὑμεῖς; Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Δελαμόλ προσηλώθησαν ἐπὶ τῶν τῆς Μαργαρίτας μετὰ προφανοῦς αγωνίας.

— Ἐχετε τὸν λόγον μου, εἶπεν ἡ βασίλισσα. Ὅπου δῆποτε μεταβῆτε, σὰς ἀκολουθῶ. Ἀλλὰ δὲν ἀγνοεῖτε ὅτι πρέπει ν' ἀναχωρήσῃ καὶ ὁ Ἀλανσῶν μεθ' ἡμῶν. Μετ' αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει μέσος ὅρος: ἡ μὰς ὑπηρετεῖ ἡ μὰς προδίδει. Ἄν διστάζῃ, ἄς μὴ κινήθωμεν.

— Ἐχει γινῶσιν τινα τοῦ σχεδίου τούτου, κύριε Δελαμόλ; ἠρώτησεν ὁ Ἐρρίκος.

— Πρὸ τινῶν ἡμερῶν, ἔγραψεν αὐτῷ περὶ τούτου ὁ κύριος Δεμουῦ.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, καὶ οὐδὲν μοὶ εἶπε.

— Δυσπιστεῖτε εἰς αὐτόν, δέσποτα, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

— Μὴν ἀνησυχῆτε καὶ ἔχω τοὺς ὀφθαλμούς ἀνοιχτούς. Ἀλλὰ πῶς ν' ἀπαντήσωμεν εἰς τὸν Δεμουῦ;

— Μὴν ἀνησυχῆτε περὶ τούτου, βασιλεῦ! Δεξιόθεν ἢ ἀριστερόθεν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, ὁρατῶς ἢ ἀοράτως, αὐριον κατὰ τὴν ὑποδοχὴν τῶν πρεσβευτῶν θὰ ἦναι καὶ αὐτὸς ἐκεῖ. Μία δὲ μόνη λέξις ἐν τῇ ἀντιφωνήσει τῆς βασιλίσσης θὰ τὸν κάμῃ νὰ ἐννοήσῃ ἂν συγκατατίθεσθε ἢ ὄχι, ἂν πρέπη νὰ φύγῃ ἢ νὰ σὰς περιμένῃ. Ἄν ὁ δουξ τοῦ Ἀλανσῶν ἀρνήται, ζητεῖ μόνον δέκα πέντε ἡμερῶν προθεσίαν, ὅπως ἀναδιοργανώσῃ τὸ σχέδιον ἐπ' ὀνόματί σας.

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ὁ Δεμουῦ εἶναι πολῦτιμος ἄνθρωπος. Δύνασθε, δέσποινα, νὰ παρεμβάλλετε εἰς τὸν λόγον σας τὴν φράσιν, τὴν ὁποῖαν περιμένει ὁ Δεμουῦ;

— Εὐκολώτατα, ἀπήντησεν ἡ Μαργαρίτα.

— Τότε, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, αὐριον θὰ ἴδω τὸν Ἀλανσῶν. Ὁ Δεμουῦ ἄς ἦναι εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἄς ἐννοήσῃ ἀπὸ μίαν λέξιν.

— Θὰ εἶναι, βασιλεῦ.

— Λοιπόν, κύριε Δελαμόλ, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Φέρετε εἰς αὐτόν τὴν ἀπάντησιν. Θὰ ἔχετε βεβαίως ἐδῶ σιμὰ κανένα ἵππον, κανένα ὑπηρέτην;

— Ὁ Ὄρθων μὲ περιμένει εἰς τὴν κρηπίδα.

— Πηγαίνετε νὰ τὸν εὔρετε, κύριε κόμη. Ἀλλ' ὄχι διὰ τοῦ παραθύρου. Τοῦτο εἶναι καλὸν ἐν ἀπολύτῳ ἀνάγκῃ. Δύνανται νὰ σὰς ἴδωσι, καὶ ἐπειδὴ ἀγνοοῦσιν ὅτι ἦλθετε δι' ἐμέ, θὰ ἐκθέσητε τὴν ὑπόληψιν τῆς βασιλίσσης.

— Ἀλλὰ πόθεν, βασιλεῦ;

— Ἄν δὲν δύνασθε νὰ εἰσέλθετε μόνος εἰς τὸ Λουβρον, δύνασθε νὰ ἐξέλθετε μετ' ἐμοῦ, ὅστις ἔχω τὸ σύνθημα. Θὰ τυλιχθῶμεν εἰς τοὺς μανδύας μας καὶ θὰ ἐξέλθωμεν ἄνευ δυσκολίας. Ἄλλως τε, ἐπιθυμῶ νὰ δώσω ἰδιαιτέρας τιμὰς ὁδηγίας εἰς τὸν Ὄρθωνα. Περιμείνατε νὰ ἴδω μὴ ἦναι τις εἰς τοὺς διαδρόμους.

Καὶ ὁ Ἐρρίκος ἐξῆλθεν ὅπως κατο-

πεύση τούς διαδρόμους, ἀφείς μόνον τὸν Δελαμόλ μετὰ τῆς βασιλείσης.

— Καὶ πότε θὰ σὰς ἐπανίδω; εἶπεν εἰς αὐτὴν ὁ νέος.

— Αὐρίον τὸ ἐσπέρας, ἂν φύγωμεν. Ἄλλην τινὰ ἐσπέραν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς ὁδοῦ Κώδωνος, ἂν δὲν φύγωμεν.

— Κύριε Δελαμόλ, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος ἐπανελθὼν, δύνασθε νὰ ἔλθητε, οἱ διάδρομοι εἶναι ἔρημοι.

Ὁ Δελαμόλ ὑπεκλίθη εὐσεβάστως ἐνώπιον τῆς βασιλείσης.

— Δόσατε αὐτῷ ν' ἀσπασθῇ τὴν χειρὰ σας, δέσποινα, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Ὁ κύριος Δελαμόλ δὲν εἶναι ἐκ τῶν συνήθων ὑπηρετῶν.

Ἡ Μαργαρίτα ὑπήκουσε.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, φυλάξατε καλῶς τὴν μεταξίνην κλίμακα, εἶναι πολυτιμώτατον ὄργανον διὰ συνωμότης, τοῦ ὁποίου δύναται τις νὰ λάβῃ ἀνάγκην ἐν ἀπροσδοκῆτῳ τινὶ περιστάσει. Ἄγομεν, κύριε Δελαμόλ.

ΜΓ'

ΟΙ ΠΡΕΣΒΥΤΑΙ

Τὴν ἐπιούσαν πάντες οἱ κάτοικοι τῶν Παρισίων εἶχον μεταβῆ εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, δι' οὗ εἶχεν ὀρισθῆ νὰ εἰσέλθωσιν οἱ Πολωνοὶ πρεσβευταί, οἵτινες καὶ δὲν ἐβράδυναν νὰ φανῶσι.

Πρῶτος τῶν πρεσβευτῶν ἦτο ὁ ἐπίσκοπος τῆς Κρακοβίας, φέρων τὴν ἀρχιερατικὴν αὐτοῦ στολήν, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἥμισυ στρατιωτικὴν, ἀπαστράπτουσαν ἐκ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων. Ὁ λευκὸς αὐτοῦ ἵππος ἐφάνετο πνέων πῦρ. Οὐδεὶς θὰ ἐπίστευεν ὅτι τὸ εὐγενὲς ἐκεῖνο ζῶον ἀπὸ ἐνὸς μηνὸς διήνυε δέκα πέντε λεύγας κατ' ἐκάστην καὶ ἐν ὁδοῖς, ἅς ἢ κακοκαιρία εἶχε καταστήσει σχεδὸν ἀβάτους.

Παρὰ τὸν ἐπίσκοπον ἐβιάδιζεν ὁ παλατῖνος Λάσκος, ἄρχων ἰσχυρὸς, συγγενὴς τῶν βασιλέων τῆς Πολωνίας, πλούσιος δὲ καὶ ὑπερήφανος ὡς βασιλεὺς.

Μετὰ τοὺς δύο τούτους, οὓς συνώδευον δύο ἕτεροι παλατῖνοι ἐκ τῶν πρώτων τῆς Πολωνίας, ἤρχετο πλῆθος κυρίων Πολωνῶν, ὧν οἱ ἵπποι κεκαλυμμένοι διὰ μεταξίνου ὑφάσματος, κεντημένου διὰ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων, ἐπέστυρον τὴν κοινὴν ἐπιδοκιμασίαν.

Ἡ Αἰκατερίνα ἤλπιζεν ἄχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς ὅτι ἡ ὑποδοχὴ θὰ ἀνεβλάλλετο. Ἄλλ' ὅτε τῆς ἡμέρας ἐπιστάσης, εἶδε τὸν Κάρολον κάτωχρον ὡς πτώμα, νὰ ἐνδυθῇ τὴν βασιλικὴν πορφύραν, ἐνόησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ φανῇ ὑποκύπτουσα εἰς τὴν σιδηρὰν ἐκείνην θέλησιν.

Ἡ μεγάλη αἰθούσα τῆς ὑποδοχῆς ἐν τοῖς ἀνακτόροις εἶχεν ἐτοιμασθῆ, ἐπειδὴ δὲ καὶ αἱ τοιαῦται ὑποδοχαὶ ἐγένοντο συνήθως δημοσίᾳ, οἱ φρουροὶ διετάχθησαν νὰ ἀφίσωσιν ἐλευθέραν τὴν εἰσοδον.

Τὸ πλῆθος ἐπλημύρισε λοιπὸν τὰς τε αἰθούσας καὶ τὴν αὐλὴν τοῦ Λούβρου. Μεταξὺ δὲ τῶν εἰσελθόντων ἐφαινότο καὶ πολλοὶ φέροντες μακροὺς μακνύδας καὶ συνεννοούμενοι διὰ νευμάτων ἢ χειρονομῶν ὅταν ἦσαν μακρὰν, ἢ συνομιλοῦντες

χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὅταν ἦσαν πλησίον ἀλλήλων. Πάντες δ' οὗτοι ἐφαινότο λαμβάνοντες διαταγὰς παρὰ τινος σεβασμίου γέροντος, οὗτινος οἱ μέλανες καὶ σπινθηροβολοῦντες ὀφθαλμοὶ μετ' ὅλην τὴν κατάλευκον κόμην του, ἐπρόδιδον μεγίστην ἐνεργητικότητα. Καὶ πράγματι, ὁ γέρον οὗτος εἶχε κατορθώσει νὰ εἰσέλθῃ ἐκ τῶν πρώτων ἐν τῷ Λούβρῳ καὶ νὰ τοποθετηθῇ ὀπισθεν τῶν πρεσβευτῶν καὶ ἀπέναντι τῆς Μαργαρίτας καὶ τοῦ Ἐρρίκου τῆς Ναβάρρας.

Ὁ Ἐρρίκος, γνωρίζων παρὰ τοῦ Δελαμόλ ὅτι ὁ Δεμουὺ ἔμελλε νὰ παρευρεθῇ μετρημισμένος ἐν τῇ ὑποδοχῇ, παρετήρει προσεκτικῶς πάντας. Ἐπὶ τέλους τὰ βλέμματά του συνήτησαν τὰ τοῦ γέροντος, ὅστις δι' ἐνὸς σημείου τὸν ἔκαμε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ ζητούμενος.

Ἡ Μαργαρίτα εἰς τὸ οὓς τῆς ὁποίας ὁ Ἐρρίκος ἐψιθύρισε λέξεις τινάς, παρετήρησε τὸν γέροντα, εἶτα περιέφερε τὸ βλέμμα ἐν τῇ αἰθούσῃ ζητοῦσα τὸν Δελαμόλ, ἀλλὰ ματαίως. Ὁ Δελαμόλ δὲν ἦτο ἐκεῖ.

Ἡρξάντο αἱ προσφωνήσεις. Ἡ πρώτη ἀπηυθύνετο εἰς τὸν βασιλέα, οὗ ὁ Λάσκος ἐν ὀνόματι τῆς Διαιτήτης, ἐζήτηε τὴν συγκράτησιν, ὅπως τὸ στέμμα τῆς Πολωνίας προσενεχθῇ εἰς ἕνα τῶν υἱῶν τῆς Γαλλίας.

Ὁ Κάρολος διὰ λόγου βραχέος καὶ κατηγορηματικοῦ ἐπαρουσίασε τὸν ἀδελφόν του Ἐρρίκον τοῦ Ἀνζιού, οὗτινος ἐζήρε τὴν γενναιότητα. Ὁ βασιλεὺς ἐλάλει γαλλιστί, διερμηνεῖς δὲ μετέφραζον ἐκάστην τοῦ λόγου αὐτοῦ περίοδον. Ἐνόσω δὲ ὁ διερμηνεὺς ἐλάλει, ὁ βασιλεὺς ἔφερε τὸ ρινόμακτρον εἰς τὸ στόμα, εἶτα δὲ ἀπέστυρεν αὐτὸ ἔχον κηλίδας αἵματος.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ βασιλικοῦ λόγου, ὁ Λάσκος στραφεὶς πρὸς τὸν Ἐρρίκον τοῦ Ἀνζι οὗ καὶ ὑποκλιθεὶς ἐλάλησε λατινιστί, εἰπὼν ὅτι προσήνεγκεν αὐτῷ τὸν θρόνον ἐν ὀνόματι τοῦ πολωνικοῦ ἔθνους.

Ὁ δούξ ἀπήντησεν ἐπίσης λατινιστί, μάτην προσπαθῶν νὰ καταστείλῃ τὴν συγκίνησιν του, ὅτι ἐδέχετο εὐγνωμόνως τὴν ἀπονευμένην αὐτῷ τιμὴν.

Ἐνῶ δ' οὗτος ἐλάλει, ὁ Κάρολος ἔμενεν ὄρθιος ἔχων τὰ χεῖλη συνεσφιγμένα καὶ τὰ ὄμματα ἐπ' αὐτοῦ προσηλωμένα, ἀπειλητικὰ, ὡς οἱ ὀφθαλμοὶ ἀετοῦ.

Τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀνζιού σιγήσαντος, ὁ Λάσκος ἔλαβε τὸ πολωνικὸν στέμμα, ὅπερ εἶχον φέρε ἐκεῖ ἐπὶ προσκεφαλαίου ἐξ ἐρυθροῦ βελούδου, καὶ ἐνῶ δύο τῶν πολωνῶν εὐπατριδῶν περιέβλλον τὸν δούκα τὴν βασιλικὴν πορφύραν, αὐτὸς ἔθετο τὸ στέμμα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Καρόλου.

Ὁ Κάρολος ἔνευσεν εἰς τὸν ἀδελφόν του, καὶ ὁ δούξ τοῦ Ἀνζιού προσελθὼν ἐγονυπέτησεν ἐνώπιόν του. Τότε ὁ Κάρολος ἔθετο τὸ στέμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ δουκὸς καὶ οἱ δύο βασιλεῖς ἀντήλλαξαν ἀσπασμὸν πλήρη μίσους, οὗ ὅμοιον οὐδέποτε ἀντήλλαξαν ἀδελφοί.

Τούτου γενομένου, κηρύξ τις ἀνεκράξει: « Ὁ Ἀλέξανδρος-Ἐδουάρδος-Ἐρρίκος τῆς Γαλλίας, δούξ τοῦ Ἀνζιού, ἐστέφθη βασιλεὺς τῆς Πολωνίας. Ζήτω ὁ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας ».

Καὶ πάντες οἱ παρευρισκόμενοι ἐπαλέβον τὴν κραυγὴν: Ζήτω ὁ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας!

Τότε ὁ Λάσκος ἐστράφη πρὸς τὴν Μαργαρίταν, ἧς ὁ λόγος εἶχεν ὀρισθῆ τελευταίως. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τοῦτο ἐγένετο ὅπως δοθῇ αὐτῇ εὐκαιρία νὰ ἐπιδείξῃ τὸ πνεῦμά της, περιέμενον ἀνυπομόνως νὰ ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησιν, ἣν αὐτὴ ἔμελλε νὰ ἐκφωνήσῃ λατινιστί, καὶ ἦν ὡς γνωστὸν εἶχε συνθέσει ἡ ἰδία.

Ὁ λόγος τοῦ Λάσκου ἦτο αὐτόχρομα ἐγκώμιον. Καὶ τοὶ Σαρμάτης, εἶχε θαμβωθῆ καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν θελγῆτρων τῆς βασιλείσης τῆς Ναβάρρας. Τὸν λόγον του ἐχειροκρότησαν πάντες οἱ ἐννοοῦντες τὴν λατινικὴν, ὡς συμμεριζόμενος τὴν γνώμην τοῦ ῥήτορος, καὶ πάντες οἱ μὴ ἐννοοῦντες ὡς θέλοντες νὰ ἀποδείξωσιν ὅτι ἐνόησαν.

Ἡ Μαργαρίτα ἐποίησε χαριστάτην ὑπόκλισιν εἰς τὸν Σαρμάτην, ἤρξατο λέγουσα λατινιστί, ὡς ἀπαντῶσα δῆθεν εἰς αὐτόν, ἀλλ' ἔχουσα τὰ ὄμματα αὐτῆς προσηλωμένα ἐπὶ τοῦ Δεμουὺ:

« Ἡ ἀπροσδόκητος ἐν τῇ αὐλῇ ταύτῃ παρουσία σας θὰ ἐπλήρου χαρὰς ἐμέ τε καὶ τὸν σύζυγόν μου, ἂν δὲν συνεπήγετο μεγίστην δυστυχίαν, ἦτοι τὴν ἀπώλειαν οὐ μόνον ἀδελφοῦ, ἀλλὰ καὶ φίλου ».

Οἱ λόγοι οὗτοι ἦσαν διαφορούμενοι. Ἀποτεινόμενοι εἰς τὸν Δεμουὺ, ἠδύναντο ν' ἀποδοθῶσιν καὶ εἰς τὸν Ἐρρίκον τοῦ Ἀνζιού. Ὡς ἐκ τούτου καὶ ὁ τελευταῖος οὗτος ὑπεκλίθη ἐκδηλῶν τὴν εὐγνωμοσύνην του.

Ὁ Κάρολος δὲν ἐνθυμεῖτο ὅτι ἀνέγνωσε τοὺς λόγους τούτους ἐν τῇ εἰς αὐτόν ὑποβληθείσῃ ἀντιφωνήσει, ἀλλὰ δὲν ἀπέδιδε καὶ μεγάλην σπουδαιότητα εἰς τὸν λόγον τῆς Μαργαρίτας, ὅστις ἦτο ἀπλοῦν φιλοφρόνημα. Ἄλλως τε δὲν ἐγνώριζε τόσῳ καλῶς τὴν λατινικὴν.

Ἡ Μαργαρίτα ἐξηκολούθησε:

« Εἴμεθα ἐν ἀπελπισίᾳ μὴ δυνάμενοι, ὡς εἶχομεν τὴν ἐπιθυμίαν, ν' ἀναχωρήσωμεν μετ' ὑμῶν. Ἄλλ' ἡ αὐτὴ μοῖρα, ἣτις ἀπαιτεῖ νὰ ἀφίσητε ὑμεῖς ὅσον τάχιστα τοὺς Παρισίους, κρατεῖ ἡμᾶς καὶ θηλωμένους ἐν τῇ πόλει ταύτῃ. Ἀναχωρήσατε λοιπόν, ἀγαπητὲ ἀδελφέ! ἀναχωρήσατε λοιπόν, ἀγαπητὲ φίλε, ἀνευ ἡμῶν. Αἱ ἐλπίδες ἡμῶν καὶ οἱ πόθοι σας ἀκολουθοῦσι ».

Ἐκαστος ἐννοεῖ μετὰ πόσης προσοχῆς ὁ Δεμουὺ ἤκουε τοὺς λόγους τῆς Μαργαρίτας, οἵτινες ἀποτεινόμενοι εἰς τοὺς πρεσβευτὰς ἦσαν δι' αὐτὸν μόνον. Ὁ Ἐρρίκος εἶχεν ἤδη δις ἢ τρις κινήσει ἀρνητικῶς τὴν κεφαλὴν, ὅπως γνωρίσῃ εἰς τὸν νέον Οὐγονόττον ὅτι ὁ Ἀλανσὼν ἠρνήθη. Ἀλλὰ τὸ κίνημα τοῦτο θὰ ἦτο ἀνεπαρκές, δυνάμενον νὰ θεωρηθῇ ὡς σύμπτωσις, ἂν μὴ οἱ λόγοι τῆς Μαργαρίτας ἐπεβεβαίουν αὐτό. Ἄλλ' ἐνῶ ὁ Δεμουὺ παρετήρει τὴν Μαργαρίταν καὶ ἤκουε τόσῳ προσεκτικῶς, οἱ ὑπὸ τὰς φαιὰς βλεφαρίδας λάμποντες μέλανες ὀφθαλμοῖτου παρετηρήθησαν ὑπὸ τῆς Αἰκατερίνας, ἣτις ἀνεσκίρτησεν ὡς νὰ

ἐφ' ἧπτετο ἠλεκτρικὴ στήλη, καὶ δὲν ἀπέσπασε πλέον τὸ βλέμμα τῆς ἀπ' αὐτοῦ.

— Ἰδοὺ ἀλλόκοτος μορφή, ἐψιθύρισε. Ποῖος ἄρα γε εἶναι αὐτὸς ὁ τόσῳ προσεκτικῶς παρατηρῶν τὴν Μαργαρίταν, καὶ τὸν ὁποῖον ἐπίσης προσεκτικῶς παρατηροῦσιν ἢ τε Μαργαρίτα καὶ ὁ Ἐρρίκος;

Ἐνῶ δὲ ἡ βασιλίσα τῆς Ναβάρρας ἐξηκολούθει τὸν λόγον τῆς, ἀπαντῶσα εἰς τὰ φιλοφρονήματα τοῦ πολωνοῦ προσβεβητοῦ, καὶ ἡ Αἰκατερίνα ἐβασανίζετο ζητοῦσα νὰ μαντεύσῃ ποῖος ἦτο ἐκεῖνος ὁ ὠραῖος γέρον, ὁ τελετάρχης προσελθὼν ἐκ τῶν ὀπισθεν ἐνεχείρισεν εἰς τὴν βασιλομήτορα μυροβόλον τινὰ μεταξίνην θήκη, περιέχουσαν χάρτην διπλωμένην εἰς τέσσαρα, ἐν ᾗ ἦσαν γεγραμμένοι αἱ ἐπόμεναι λέξεις:

« Ὁ Μωρεβέλ, χάρις εἰς τονωτικὸν τι ὅπερ τῷ ἔδωκα, ἀνέλαβεν ἐπὶ τέλους ἀρκούσας δυνάμεις ὅπως γράψῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρός, ὅστις ἦτο εἰς τὸν κοῖτῶνα τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας. Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ἦτο ὁ κύριος Δεμουῦ ».

— Δεμουῦ! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ βασιλομήτωρ, ἀναγνοῦσα τὰς γραμμὰς ταύτας. Τὸ προσηθανόμην. Ἄλλ' ὁ γέρον οὗτος... Ἔ! κοσπέττο!... ὁ γέρον οὗτος εἶναι...

Καὶ ἡ Αἰκατερίνα ἔμεινε τὸ ὄμμα ἔχουσα ἀτενὲς καὶ τὸ στόμα ἀνοικτόν.

Εἶτα κύφασα εἰς τὸ οὖς τοῦ λοχαγοῦ τῶν φρουρῶν τῆς, ὅστις ἴστατο παρ' αὐτῆς, εἶπε:

— Παρατηρήσατε, κύριε Νανσύ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ φανῆτε... τὸν κύριον Λάσκον, αὐτὸν ὅστις ὀμιλεῖ νῦν... ὀπισθεν αὐτοῦ ἀκριβῶς, βλέπετε γέροντά τινα λευκότριχον, ἔχοντα φέρεμα ἐκ μαζύρου βελούδου;

— Ναί, δέσποινα, ἀπήντησεν ὁ λοχαγός.

— Μὴ τὸν χάσετε.

— Αὐτόν, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ἔκαμε σημεῖόν τι.

— Ἀκριβῶς. Τοποθετηθεῖτε εἰς τὴν θύραν τοῦ Λούβρου μετὰ δέκα ἀνδρῶν καὶ ὅταν ἐξέρχεται, προσκαλέσατε αὐτὸν ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως εἰς τὸ γεῦμα. Ἄν σὰς ἀκολουθήσῃ, φέρετε αὐτὸν εἰς τινα αἰθουσαν καὶ κρατήσατέ τον αἰχμαλώτον. Ἄν ἀντισταθῇ, συλλάβετέ τον, ζῶντα ἢ νεκρόν. Πηγαίνετε.

Εὐτυχῶς ὁ Ἐρρίκος, οὐδόλως φροντίζων περὶ τοῦ λόγου τῆς Μαργαρίτας εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὴν Αἰκατερίναν καὶ οὐδεμίαν τοῦ προσώπου τῆς ἔκφρασιν ἀπόλεσε. Βλέπων δὲ αὐτὴν παρατηροῦσαν τόσῳ ἐπιμόνως τὸν Δεμουῦ ἀνησύχησε. Καὶ ὅτε τὴν εἶδε δίδουσαν διαταγὰς εἰς τὸν λοχαγὸν τῶν φρουρῶν τῆς, ἐνόησε τί συνέβαινε. Τότε ἐποίησε τὸ σημεῖον, ὅπερ εἶδεν ὁ κ. Νανσύ, καὶ τὸ ὁποῖον ἐσήμαινε: Ἄνεκαλύφθητε, φύγετε ἀμέσως.

Ὁ Δεμουῦ ἐνόησε τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, δὲν περιέμενε δὲ νὰ ἐπανακληθῇ. Εἰσδύσας ἐν τῷ πλήθει, ἐγένετο ἀφαντος.

Ὁ Ἐρρίκος καθυσάχασεν, ἀφοῦ εἶδε τὸν Νανσύ ἐπανελθόντα, καὶ ἐνόησεν ἐκ τῆς φυσιογνωμίας τῆς βασιλομήτορος ὅτι ὁ Δεμουῦ ἐσώθη.

Ἡ ἀκρόσις ἐτελείωσε. Ἡ Μαργαρίτα ἀντήλασσαν ἔτι λόγους τινὰς ἀνεπισήμως μετὰ τοῦ Λάσκου.

Ὁ βασιλεὺς ἠγέρθη κλονούμενος. Ἐχαιρέτισε καὶ ἐξῆλθε στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Ἀμβροσίου Παρέ, ὅστις ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀσθενείας του δὲν ἀπεμακρύνετο ἀπ' αὐτοῦ.

Ἡ Αἰκατερίνα, κάτωχος ἐκ τῆς ὀργῆς, καὶ ὁ Ἐρρίκος, ἀφωνος ἐκ τῆς λύπης, τὸν ἠκολούθησαν.

Ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσῶν ἔμεινε ἀπρακτῆρητος, οὕτως εἶπεῖν, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς τελετῆς. Οὐδ' ἀπαξ κἄν εἶδεν αὐτὸν ὁ Κάρολος, ὅστις οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀπέσπασε τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀνζιού.

Ὁ νέος βασιλεὺς τῆς Πολωνίας ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἀπολωλότα. Μικρὰν τῆς μητρὸς του, καὶ ἐν μέσῳ τῶν βαρβάρων ἐκείνων τοῦ Βορρᾶ, ὠμοιάζε πρὸς τὸν Ἀνταῖν, τὸν υἱὸν τῆς Γῆς, ὅστις ἔχανε τὴν ἰσχύον του αἰωρούμενος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἐξερχόμενος τῶν συνόρων, ὁ δούξ τοῦ Ἀνζιού, ἐφρόνει ὅτι ἔχανε τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας διὰ παντός.

Ὡς ἐκ τούτου, ἀντὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν βασιλέα, ἀπεχώρησεν εἰς τὰ δώματα τῆς μητρὸς του, ἣν εὗρεν ἐπίσης σκυθρωπὴν καὶ σκεπτομένην τὴν λεπτὴν ἐκείνην καὶ εἰρωνῶνα κεφαλὴν, ἣν παρετήρει καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς τελετῆς, τὸν Βεαρνόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ εἰμαρμένη ἐφαίνετο ὅτι ἤνοιγε τὴν ὁδόν, σαρώνουσα βασιλεῖς, πρίγκηπας, δολοφόνους, πάντας αὐτοῦ τοὺς ἐχθροὺς καὶ πάντα τὰ κωλύματα.

Ἰδοῦσα τὸν προσφιλῆ υἱὸν τῆς, κάτωχρον ὑπὸ τὸ στέμμα του, καταβεβλημένον ὑπὸ τὴν βασιλικὴν του πορφύραν, ἀφωνος καὶ ἐνοῦντα ἱκετευτικῶς τὰς ὠραίας αὐτοῦ χεῖρας, αἵτινες ὠμοιάζον τῶν ἰδικῶν τῆς, ἡ Αἰκατερίνα ἐγερθεῖσα προέβη εἰς συνάντησίν του.

— ὦ, μητέρα μου! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας. Ἰδοὺ, κατεδικάσθην ν' ἀποθάνω ἐν τῇ ἐξορίᾳ!

— Γιέ μου, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, λησμονεῖς τόσῳ ταχέως τὴν πρόρρησιν τοῦ Ρενέ; Ἐσο ἡσυχος, δὲν θὰ μείνης πολὺ.

— Μητέρα μου, σὰς ἐξορκίζω, εἰς τὴν πρώτῃν φήμην, εἰς τὴν πρώτῃν ὑπόνοιαν, ὅτι ὁ θρόνος τῆς Γαλλίας θὰ ἦναι ἄνευ βασιλέως, νὰ μοὶ τὸ γνωστοποιήσῃτε...

— Ἐσο ἡσυχος, τέκνον μου, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Ἀχρι τῆς ἡμέρας, τὴν ὁποῖαν ἀμφοτέρω περιμένομεν, θὰ ἦναι πάντοτε ἐν τοῖς σταύλοις μου ἵππος σεσαγμένος, καὶ ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ μου ταχυδρόμος ἔτοιμος ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Πολωνίαν.

ΜΔ'

ΟΡΕΣΤΗΣ ΚΑΙ ΠΥΛΑΔΗΣ

Ἀναχωρήσαντος τοῦ Ἐρρίκου τοῦ Ἀνζιού, θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἡ εἰρήνη καὶ ἡ εὐτυχία ἐπανῆλθον εἰς τὸ Λούβρον, τῇ ἐστίᾳ τῆς οἰκογενείας ταύτης τῶν Ἀτρειδῶν.

Ὁ Κάρολος εἶχεν ἀναλάβει, λησμονήσας τὴν μελαγχολίαν του, θηρεύων μετὰ τοῦ Ἐρρίκου τῆς Ναβάρρας καὶ συνομιλῶν

μετ' αὐτοῦ περὶ θήρας, ὅτε δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸ κυνήγιον, δι' ἐν καὶ μόνον ἐλέγχων αὐτόν, διὰ τὴν περὶ τοῦ κυνηγίου τῶν πτηνῶν ἀδιαφορίαν του, καὶ λέγων ὅτι θὰ ἦτο ἐντελής ἡγεμών, ἂν εἴξευρε νὰ γυμνάζῃ καὶ ἰέρακας, ὡς εἴξευρε νὰ γυμνάζῃ τοὺς κύνες.

Ἡ Αἰκατερίνα εἶχε γείνη αὐθις ἀγαθὴ μήτηρ, φερομένη προσηνῶς πρὸς τε τὸν Κάρολον καὶ τὸν Ἀλανσῶν, θωπεύουσα τὸν Ἐρρίκον, καὶ τὴν Μαργαρίταν καὶ περιποιουμένη τὴν δούκισσαν τοῦ Νεβέρ καὶ τὴν Σώβην. Ὑπὸ τὴν πρόφασιν δὲ ὅτι ὁ Μωρεβέλ ἐτραυματίσθη ἐκτελῶν διαταγὴν τῆς ἐπεσκέφθη αὐτὸν δις ἐν τῇ οἰκίᾳ του τῆς ὁδοῦ *Cerisaie*.

Ἡ Μαργαρίτα ἐξηκολούθει τοὺς κατὰ τὸν Ἰσπανικὸν τρόπον ἔρωτάς τῆς. Καθ' ἐκάστην ἐσπέραν ἀνοίγουσα τὸ παράθυρόν της συνεννοεῖτο μετὰ τοῦ Δελαμὸλ διὰ σημείων καὶ ἐπιστολῶν. Ὁ δὲ νέος, ἐν ἐκάστη τῶν ἐπιστολῶν του ὑπεμίμησεν αὐτῇ ὅτι εἶχε τῷ ὑποσχεθεῖ ὀλιγόστιγμον συνέντευξιν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς ὁδοῦ *Κώδωνος* εἰς ἀνταμοιβὴν τῆς ἐξορίας του.

Εἰς μόνος ἦτο λυπημένος ἐν τῷ Λούβρῳ, ὁ κόμης Ἀννίβας δὲ Κοκονάς.

Ἐμαθεν ὅτι ὁ Δελαμὸλ ἔζη, καὶ τοῦτο βεβαίως δὲν ἦτο μικρόν. Ἦτο πάντοτε ὁ εὐνοούμενος τῆς δουκίσσης τῆς Νεβέρ, τῆς φαειροτέρας καὶ ῥομαντικότερας τῶν γυναικῶν καὶ τοῦτο ἦτο πολὺ. Καὶ ὅμως οὐδὲν τούτων ἠδύνατο νὰ τὸν παρηγορήσῃ διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φίλου του.

Ἡ δούκισσα τοῦ Νεβέρ ἔφερε βαρέως τὴν τοιαύτην ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν Δελαμὸλ. Ὅχι ὅτι ἐμίσει τὸν Προθηγκιανόν. Ἀπεναντίας εἶχε δώσει πολλάκις αὐτῷ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ κατὰκτησις τῆς δὲν ἦτο δύσκολος. Ἀλλὰ διότι ἡ ἀπουσία τοῦ Δελαμὸλ ἐξέρεε αὐτὴν τῶν θωπειῶν τοῦ Κοκονά. Ὡς ἐκ τούτου ἡμέραν τινὰ προσελθούσα παρεκάλεσε τὴν Μαργαρίταν νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν Πεδεμόντιον τὸν φίλον του, διότι ἄλλως ἐκινδύνευε νὰ τὸν ἀπολέσῃ καὶ αὐτῇ.

Ἡ Μαργαρίτα, δραξαμένη προθύμως τῆς εὐκαιρίας ὅπως εὐχαριστήσῃ καὶ τὸν Δελαμὸλ καὶ τὴν ἰδίαν αὐτῆς ἐπιθυμίαν, προσεκάλεσε τὴν ἐπισῶσαν τὴν Ἐρρικέτταν ἐν τῇ ἐχούσῃ τὰς δύο ἐξόδους οἰκίᾳ, ὅπως συνεννοηθῶσι καλλίτερον καὶ ἀνετώτερον ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ὁ Κοκονὰς δυσχερῶς ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ἐρρικέττας, ἣτις προσεκάλει αὐτὸν εἰς τὴν συνέντευξιν τὴν ἐνάτην καὶ ἡμίσειαν τῆς ἐσπέρας. Καὶ ὅμως ἐπορεύθη εἰς τὸ ὀρισθὲν μέρος, ἔνθα εὗρε τὴν Ἐρρικέτταν δυσηρεστημένην, διότι εἶχε φθάσει πρώτη.

— Ἐ! κύριε, εἶπεν αὐτῇ. Εἶναι κακὸν νὰ ἀφίνετε νὰ σὰς περιμένῃ... δὲν λέγω μία πριγκήπισσα... ἀλλὰ μία γυνὴ!

— ὦ, νὰ περιμένῃ! Ἀλλὰ μόλις εἶναι δέκα ὥραι!

— Ἄ! καὶ ἡ ἐπιστολὴ μου ἔλεγε ἐννέα.

— Ναί, καὶ δι' αὐτὸ εἶχον ἀναχωρήσῃ εἰς τὰς ἐννέα ἀπὸ τοῦ Λούβρου, ὅπως ἔλθω ἐδῶ. Ἀλλὰ εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ *Gre-*

nelle εἶδόν τινα ὁμοιάζοντα πρὸς τὸν Δελαμόλ.

— Πάντοτε αὐτὸς ὁ Δελαμόλ. Ἄλλὰ, τί ἔχεις εἰς τὸν ὑπενδύτην σου; Αἷμα;

— Καλά! Ἴδου καὶ ἄλλος ὁ ὁποῖος πεσὼν μὲ ἐγέμισε.

— Τί! ἔμονομάχησες;

— Πιστεύω.

— Πάλιν διὰ τὸν Δελαμόλ σου;

— Καὶ διὰ ποῖον θέλετε νὰ μονομαχήσω; διὰ μίαν γυναῖκα;

— Εὐχαριστῶ!

— Ἀκολουθῶ λοιπὸν ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν ἀνακίδειαν νὰ προσποιεῖται τὸ βᾶδιμα τοῦ φίλου μου. Τὸν φθάνω εἰς τὴν ὁδὸν *Coquilliere*, περῶ ἐμπρός, τὸν παρτηρῶ, δὲν ἦτο αὐτός.

— Καλὰ τὴν ἔπαθε.

— Ναί, ἄλλ' ἐκεῖνος τὴν ἔπαθε κακὰ.

Κύριε, τῷ λέγω, εἶσθαι ἓνας αὐθάδης, θέλων νὰ ὁμοιάξῃ πρὸς τὸν Δελαμόλ, ὅστις εἶναι ἐντελής εὐπατρίδης, ἐνῶ σύ, καθ' ἃ βλέπω, εἶσαι ἓνας οὐτιδανός. Ἐκεῖνος ἔσυρε τὸ ξίφος, ἐγὼ ἔπραξα τὸ αὐτό, καὶ εἰς τὸ τρίτον κτύπημα, ἔπεσε γεμίσας με αἷματα.

— Καὶ δὲν τὸν ἐβούθησες;

— Ἦθελα νὰ τὸ πράξω, ὅτε εἶδον νὰ διέλθῃ ἓνας ἵππεύς. Ἄ! αὐτός, εἰς τὴν πίστιν μου, ἦτο ὁ Δελαμόλ. Δυστυχῶς ὁ ἵππος τοῦ ἔτρεχε κελπάζων καὶ ὅσον καὶ ἂν ἔτρεξα κατόπιν τοῦ δὲν ἠδυνήθην νὰ τὸν φθάσω. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ τινες, συναχθέντες ἐκεῖ διὰ νὰ ἴδωσι τὴν μονομαχίαν, ἔτρεχον καὶ αὐτοὶ κατόπιν μου κραυγάζοντες, ἠναγκάσθην, διὰ νὰ μὴ μὲ ἐκλάβωσιν ὡς κλέπτην διωκόμενον, νὰ ἐπιστρέψω διὰ νὰ διασκορπίσω τοὺς οὐτιδανούς ἐκείνους. Καὶ τοῦτο μὲ ἔκαμε νὰ βραδύνω ὀλίγον. Ἐν τούτοις ὁ ἵππεύς εἶχε γείνει ἄφαντος καὶ ἐγὼ ἀπελπισθεὶς περὶ αὐτοῦ ἦλθον ἐδῶ.

— Ἀπελπισθεὶς! εἶπεν ἡ δούκισσα. Πόσον εἶσαι ὑποχρεωτικός!

— Ἀκούσατε, ἀγαπητῆ μου φίλη, εἶπεν ὁ Κοκονάς, ἀναπεσὼν νοηλῶς ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου, ἔχετε ἀδικον νὰ μὲ ἐλέγχετε διὰ τὸν Δελαμόλ, διότι, βλέπετε; ἡ φιλία... εἶναι ἀσθήρ... ἐνῶ ὁ ἔρωσ εἶναι... κηρίον. Θὰ μοὶ εἶπτε ἴσως ὅτι εἶναι πολλὰ εἶδη...

— Ἐρώτων;

— Ὅχι, κηρίων... Ἄλλὰ πάντοτε εἶναι κηρία. Ὅσον καὶ ἂν ἦναι πολύτιμα, καταναλίσκονται, ἐνῶ ὁ ἀσθήρ λάμπει πάντοτε. Καὶ ὅταν τὸ κηρίον καταναλωθῇ βάλλουν ἄλλο εἰς τὴν θέσιν του.

— Κύριε Κοκονάς, εἶσαι ἓνας κοῦφος.

— Ἄ!

— Κύριε Κοκονάς, εἶσαι ἓνας αὐθάδης.

— Ἄ! ἄ!

— Κύριε Κοκονάς, εἶσαι ἓνας κατεργάρης.

— Δέσποινα, σὰς προειδοποιῶ ὅτι θὰ μὲ κάμετε νὰ ἐπιθυμήσω τρεῖς φορές περισσότερο τὸν Δελαμόλ.

— Δὲν μὲ ἀγαπᾷς πλέον.

— Ἀπεναντίας, δούκισσα. Ἀπατάσθε, σὰς λατρεύω. Ἄλλὰ δύναμαι ὅταν δὲν ἔχω τί νὰ κάμω, νὰ κάμω τὸ ἐγκώμιον τοῦ φίλου μου.

— Ὅταν εἶσαι μαζί μου, δὲν ἔχεις τί νὰ κάμῃς; Τότε, πότε ἔχεις;

— Τί τὰ θέλετε, δούκισσα. Ὁ πτωχὸς αὐτὸς Δελαμόλ εἶναι πάντοτε εἰς τὸν νοῦν μου.

— Τὸν προτιμᾷς ἀπὸ ἐμέ. εἶναι ἀνάξιον! Ἄκουσε, Ἀννίβα! Σὲ μισῶ. Τόλημσε νὰ μοῦ εἰπῆς εἰλικρινῶς ὅτι τὸν προτιμᾷς ἀπὸ ἐμέ! Ἀννίβα, σὲ προειδοποιῶ ὅτι ἂν προτιμᾷς ἄλλο τι ἀπὸ ἐμέ εἰς τὸν κόσμον...

— Ἐρρικέττα, ἡ ὠραιότερα τῶν δούκισσῶν! Διὰ τὴν ἡσυχίαν σας, πιστεύσατέ με, μὴ μοῦ κάμνετε ἀδιακρίτως ἐρωτήσεις. Σὰς ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ ὅλας τὰς γυναῖκας. Ἄλλ' ἀγαπῶ τὸν Δελαμόλ περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνδρας.

— Ὠραία ἀπάντησις! εἶπεν αἰφνης ξένη τις φωνή.

Καὶ ἀνεγερθέντος τοῦ ἐκ δαμασκηνοῦ ὑφάσματος ἐπιτοίχου ἐφάνη ὁ Δελαμόλ.

— Δελαμόλ! ἀνέκραξεν ὁ Κοκονάς, χωρὶς κἄν νὰ προσέξῃ εἰς τὴν Μαργαρίταν, Δελαμόλ! φίλε μου! ἀγαπητέ μου Δελαμόλ!

Καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ φίλου του, ἀνατρέψας καὶ καθίσματα καὶ τραπεζάν.

[Ἐπιταὶ συνέχεια].

Ἡ ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΑΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια ἰδὲ προηγούμενον φύλλον).

Ἐπὶ τῶν δι' ἐλαιοχρωμάτων κεχρωματισμένων τοίχων, ὡς καὶ τῆς ὀροφῆς, ἔβλεπέ τις εἰκονογραφίας ἀνευ τέχνης τινὸς προοπτικῆς ἐντὸς λευκῶν πλαισίων, τὸσον τολμηρὰς ὅσον καὶ ἀφελεῖς. ἄνθη καὶ καρποὺς ἀλλοκότους, τοὺς ὁποῖους ἀναμφιβόλως ὁ ζωγράφος ἐν τῇ ἀκλονήτῳ αὐτοῦ πίστει ἐπίστευεν ὅτι ὑπάρχουσιν ἐν τοῖς κήποις τοῦ Παραδείσου, εἰ καὶ ἦσαν ἀγνωστα τοῖς ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐπὶ τῶν γείσων τῶν θυρῶν, ἐστρογγυλωμένοι καὶ βαθεῖς σηκοί, προωρισμένοι ἵνα περιλάβωσιν ἐνθυμήματα τοῦ χατζιλικιοῦ, κογχύλια δερβισῶν, κομβολόγια τῆς Μέκας, ἄνθη μεμαραμμένα συλλεθέντα ἀπὸ τοῦ τάφου τοῦ Μωάμεθ, καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὑπερμεγέθης ἀχύρινος σοφᾶς, κεκαλυμμένος διὰ λειομετάξης ἐπερραμμένης χρώματος πρασίνου καὶ κιτρίνου, ἦτο ἐστρωμένος περὶ τὸν θάλαμον ὑπὸ τὰς θυρίδας, αἵτινες ἐκαλύπτοντο διὰ παραπετασμάτων ἐκ σάγης ἐναλλάξ πρασίνων καὶ κιτρίνων.

Ἐπὶ ἐνὸς τῶν γωνιῶν τοῦ σοφᾶ ἐκάθητο ὁ Ρεσιδ-Μολλάς καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆλθεν ἡ Ἀζιβέ εἰς τὸν θάλαμον, ὁ γέρον ἔστρεφε μετὰ τῶν δακτύλων του τὸ ἐκ κόκκων ἀλόης κομβολόγιόν του, δὲν ἀνέβλεψεν ὅτε εἰσῆλθεν ἡ ἀνεψία του ἐφαίνετο λίαν ἀπνησυχολημένος εἰς τὸ ν' ἀκούῃ τὸν κτύπον τοῦ μεγάλου ἀργυροῦ ὠρολογίου του, ὅπερ εἶχεν ἐκβάλει ἐκ τῆς δερματίνης θήκης του καὶ ἔκειτο ἐπὶ τῶν γονάτων του.

Ἡ νεανὶς ἴστατο ἐνώπιόν του, ὁ δὲ Μολλάς χωρὶς ν' ἀλλάξῃ στάσιν,

— Ἴδού, εἶπε, πῶς παρέρχονται αἱ ὄραι αἵτινες λεπτὸν πρὸς λεπτὸν καὶ ἀνά πᾶν κτύπημα τοῦ τικ-τάκ τούτου μᾶς ἀγούσιν ἐγγύτερον εἰς τὴν αἰωνιότητα. Αἱ ἡμέραι διαδέχονται ἀλλήλας, εἴτε τὰ δάκρυα ἡμῶν κάμνουσιν αὐτὰς νὰ ὁμοιάζωσι πρὸς ποταμούς ὀδύνης, βέοντας ὑπὸ τὴν ἀψίδα τῆς ὑπομονῆς ἡμῶν, εἴτε κεχρυσωμένοι διὰ τῆς ἐλπίδος, συνδέονται πρὸς ἀλλήλας ὡς κροῖκοι ἐρυθροί. — Προεῖδες, Ἀζιβέ, ὅτι ὅταν τις ἀπέλθῃ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον ἀφίνει αὐτὸν ὅταν ἀφίσῃ τύψιν συνειδότης ὀπισθέν του... Ἡ συγχώρησις πρέπει νὰ ἦναι ἡ τελευταία φάσις τῆς ὑπάρξεως ἡμῶν... Σὺ τὸ εἶπες, ὅτι ὁ Τεφθὴκ ἀποθνήσκων ἐσυγχώρησε τὸν ἀδελφόν του, ἐγὼ δὲ ὁ γέρον, ὅστις εἶμαι τὸσον πλησίον τοῦ τάφου, ὅσον ὁ μινάρης πλησίον τοῦ τζαμίου, δὲν ὀφείλω νὰ ἦμαι οἰκτεῖρων πρὸς τὸν υἱόν μου;...

Ἡ Ἀζιβέ ἠθέλησε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ὁ Μολλάς δὲν τῇ ἔδωκε καιρὸν.

— Λοιπὸν, ἐπανέλαβε σταθερῶς, καὶ βλέπων τὴν ἀνεψίαν του κλίνουσαν τὴν κεφαλὴν ἐνώπιόν του, καὶ ἐγὼ θὰ συγχωρήσω! Ἄς ἔλθῃ λοιπὸν ὁ Τζελάλ, αἱ ἀγκάλαι μου ἔσονται αὐτῷ ἀνοικταί!... Εἶναι τὸσον γλυκὺ τὸ νὰ αἰσθάνηται τις ὑπὸ τὰ χεῖλη του τὸ μέτωπον υἱοῦ μετανουήσαντος!... Ὑπὸ ἓνα ὅμως ὄρον. Θέλω νὰ δεχθῶ τὸν δερβίσην Τζελάλ καὶ οὐχὶ τὸν ἀξιοματικόν... Ἄς θραύσῃ τὸ ξίφος του πρὶν διασκελίσῃ τὸν οὐδὸν τῆς οἰκίας μου: τὴν θυσίαν ταύτην ἀπαιτῶ παρ' αὐτοῦ καὶ εἰς ταύτην Ἀζιβέ ὀφείλεις νὰ τὸν κάμῃς νὰ συγκατατεθῇ...

— Ἐγὼ! ἀνεφώνησεν ἡ νεανὶς πίπτουσα παράφορος εἰς τὰ γόνατα τοῦ Μολλά. ποῖον δικαίωμα ἔχω ἐπὶ τοῦ Τζελάλ, ὥστε νὰ τῷ προτεῖω τοιαύτην θυσίαν; Ὁ ὑπερασπιζόμενος τὴν πατρίδα του καὶ ἀποθνήσκων ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, νομίζεις ὅτι εἶναι τοσοῦτον ἀξίος, ὅσον ὁ βαττολογῶν μετ' ἀδιαφορίας δεήσεις διὰ τῶν χειλέων του... Εἰς στρατιώτης εἶναι ἀντάξιος ἐνὸς καλοῦ δερβισοῦ. Ὁ Μέγας Προφήτης ἡμῶν δὲν μετεχειρίσθη τὸ ξίφος ἵνα πολεμήσῃ τοὺς ἀπίστους; Ἄ! πιστεύσατέ μοι, Μολλά-ἐφέντη, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀζιβέ, ἡς τὰς παρειὰς ἡ ἔξαψις ἔκαie, καὶ μὴ προτεῖνετε ὄρους διὰ τὴν συγχώρησίν σας. Διότι συγχώρησις, σημαίνει λήθη, ἀγάπην, ἐμπιστοσύνην!... Τὸ κατ' ἐμὲ δὲν ἔχω ἀρκοῦν θάρρος νὰ ἐξακολουθήσω ἐπὶ πολὺ νὰ ἀπατῶ τὸν Τζελάλ μὲ κενὴν ἐλπίδα. Ἐγὼ πρὸ πολλοῦ ἔκαμα ὡς ὁ Τεφθὴκ, τὸν συνεχώρησα ἀνεπιφυλάκτως καὶ ἀμετακλήτως.

Ἡ νεανὶς, ὀμιλοῦσα οὕτω, παρήλλαξεν ὄλως. Δὲν ἦτο πλέον ἡ ψυχρὰ Ἀζιβέ μὲ ὄμματα τεταπεινωμένα καὶ μὲ δειλὸν βλέμμα. Οἱ μαῦροι ὀφθαλμοὶ τῆς διηνοίχθησαν, ἡ μέλαινα κόμη τῆς ἔπεσε κυματωδῶς ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς, παρασύρουσα ἐν τῇ πτώσει αὐτῆς τὸν ἐκ λεπτῆς γάλης κεφαλόδεσμόν τῆς. Αἱ χεῖρές τῆς συνεκρατήθησαν ἐνῶ ὀμίλει καὶ ἐφαίνετο

ὅτι θεία τις φωνή τὴν ἐνέπνεε, τοῦθ' ὀπερ ἐθάμβωσε τὸν Μολλᾶν.

Ἀΐφνης ἡ θύρα ἠνεόχθη καὶ εἰσῆλθεν ὁ Τζελάλ-Βέης.

Ὁ νεανίας ἦτο ὠχρός· τὸ τοῦ ἀξιώμα-
τικοῦ ἔνδυμα μὲ τὰς λαμπρὰς χρυσᾶς
παρυφὰς τοῦ ἐπηύξανε τὴν λαμπρότητα
τοῦ ἀρρενωποῦ κάλλους του. Ἰδὼν τὸν
πατέρα του ἔκλινε ταπεινότητα, ἐν δὲ
τοῖς ὀφθαλμοῖς του ἀνεγινώσκετο βαθύτα-
τον σέβας καὶ εἰλικρινεστάτη μετάνοια.

Ὁ Ρεσιδ-Μολλᾶς ἐξεπλάγη ὅτε τὸν
εἶδεν, ἀλλ' ἠρώτησε μελιχίως·

— Τί ἦλθες νὰ κάμης ἐδῶ ;

Ὁ Τζελάλ-Βέης ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα
τοῦ γέροντος.

— Νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν συγχώρησίν
σας, πάτερ μου, εἶπεν. Ἦδη πρὸ πολλοῦ
περιφέρομαι περὶ τὴν θύραν σας καὶ τὴν
εὔρον ἀνοικτὴν εἰς τοὺς δυστυχεῖς τὴν
ἐσπέραν ταύτην, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς
ἐξαδέλφης μου ἐκλείοντο πρὸς τὴν ἐλπίδα.
Ἐτόλμησα νὰ κάμω ὅ,τι ἡ φρόνησις μοι
εἶχεν ἀπαγορεύσει, καὶ εἰσῆλθον ἵνα ἀ-
παλλάξω αὐτὴν περικιτέρω φροντίδων...
Ἐγενόμην ἤδη αἷτιος πολλῶν δακρῶν,
δὲν θέλω νὰ προξενήσω καὶ ἄλλα τοῦ
λοιποῦ· ἤκουσα ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε παρ' ἐμοῦ,
Μολλᾶ-ἐφέντη, προσέθετο ὁ Τζελάλ ἐγει-
ρόμενος· θέλετε τὸ ξίφος μου, ἰδοὺ αὐτό...
Χάριν ἀναπαύσεως ταύτης, εἶπε δεικνύων
τὴν Ἀζιβέ. ἦτις ἐξηκολούθει νὰ μένη
πρηνής... Ἐτι δὲ καὶ διὰ νὰ λησμονήση-
τε, πάτερ, τὰ παραπτώματά μου, κάμνω
τὴν θυσίαν ταύτην.

Ὁ Τζελάλ-Βέης προσήνεγκε τὸ ξίφος
εἰς τὸν πατέρα του, ἀλλ' οὗτος δὲν ἠπλω-
σε τὴν χεῖρα ἵνα λάβῃ αὐτό. Ἐβλεπε
συγκεκινημένος τὰ προσφιλεῖ ἐκεῖνα τέκνα
ἰκετεύοντα αὐτόν, εἶτα δὲ προσεῖλκυσε
εἰς ἑαυτὸν ἀμφοτέρους καὶ τοὺς ἐσφιγξεν
ὀμοῦ ἐπὶ τῆς καρδιάς του, ἐν ᾧ ἡ ψυχὴ
του ἀνυψουμένη πρὸς τὸν οὐρανόν, ἀνέ-
πεμπε τῷ Θεῷ ὅλην τὴν εὐγνωμοσύ-
νην του.

— Εὐλογημένη ἡ ἡμέρα αὕτη, ἦν μοι
ἐπιτρέπεται ἔτι νὰ ἰδῶ ! Σὲ συγχωρῶ, τέ-
κνον μου, ὅπως ἡ Ἀζιβέ, ἀνεπιφυλάκτως
καὶ διὰ παντός ! Μένε ἀνδρεῖος ἀξιώμα-
τικός καὶ ὑπηρετεῖ τῷ Θεῷ ὑπὸ τὰς ση-
μαίας τῆς πατρίδος σου !... Σὲ εὐλογῶ,
κόρη μου, ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ ἀποτει-
νόμενος εἰς τὴν ἀνεψιάν του, ἦτις δὲν ἠ-
δύνατο νὰ πιστεῦσῃ εἰς τὴν τόσῃν εὐτυ-
χίαν της, — σὺ μὲ εἰδείξας τὴν ὁδὸν τῆς
εὐσπλαγχνίας. Ἐνώσας δὲ τὰς χεῖρας
τῶν δύο νέων, οἵτινες ἦσαν τόσον συγκε-
κινημένοι ὅσον αὐτὸς,

— Τζελάλ, εἶπε, σοὶ ἐμπιστεύομαι τὸ
μέλλον τῆς Ἀζιβέ. Ἡ καρδιά της, ἡ ψυχὴ
της, τὸ σῶμά της, ὅλη σοὶ ἀνήκει ἀποκλει-
στικῶς. Εἰς ἀνταλλαγμὰ δὸς καὶ σὺ αὐτῇ
τὴν ἀγάπην καὶ τὴν προστασίαν σου. Ἡ
γυνὴ εἶναι πλάσμα εὐθραυστον καὶ εὐκαμ-
πτον καὶ ὀμοιάζει τὸν κισσόν, ὅστις δὲν δύνα-
ται νὰ στηριχθῆ μόνος καὶ ἀνευ τοῦ δέν-
δρου, περὶ τὸ ὅποιον ἐλίσσεται. Πρέπει
λοιπὸν νὰ εὔρῃ τὴν δύναμιν καὶ ὑποστή-
ριξιν ἐν τῷ ἀνδρὶ, εἰς ὃν ἀφοσιούται. Κά-

με ὥστε νὰ σὲ σέβηται καὶ νὰ σὲ ἀγαπᾷ.
Προστάτευσον αὐτὴν καὶ θὰ σὲ σέβηται.
Ἐνθυμοῦ τοῦτο καλῶς, Τζελάλ. Ὅτι ἡ
γυνὴ ἀγαπᾷ, ἐκεῖνον μόνον τὸν ὅποιον
σέβεται !

— Προσφιλὴς μοι Ἀζιβέ, εἶπεν ὁ ἀ-
ξιώματικός, σφίγγων τὴν μικρὰν χεῖρα, ἦν
ὁ πατήρ του εἶχεν ἐμβάλει εἰς τὴν ἰδικὴν
του, θὰ πράξω πᾶν ὅ,τι δυνατόν ἵνα σὲ
καταστήσω εὐτυχῆ... Μὴ φοβοῦ νὰ ἐμπι-
στεύσῃ τὴν ζωὴν σου εἰς τὴν ἐμὴν. Ἐμ-
πειρότερος τοῦ ἀδελφοῦ μου, γινώσκω
πάντας τοὺς σκοπέλους, καὶ θὰ δύναμαι
νὰ σὲ προφυλάττω.

— Σὲ πιστεύω... σὲ ἀγαπῶ, ἐπανέλαβε
μετὰ δειλίας ἡ Ἀζιβέ ταπεινοῦσα τοὺς
γλυκεῖς ὀφθαλμούς της, λάμποντας ἐκ
χαρᾶς. Ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μοι ν' ἀπέλθω
εἰς τὸ χαρέμιον, διότι ἀνυπομονῶ ν' ἀ-
ναγγεῖλω τὴν χαροποιᾶν εἰδήσιν ὅτι ὁ
Μολλᾶ-Ρεσιδ ἀνεῦρε τὸν υἱόν του.

Ταῦτα δ' εἶποῦσα ἡ νεανίς ἀπῆλθε
δρῶμαίως.

Ἡ καρδιά της, εἰς ἣν ἡ χαρὰ δὲν εἶχεν
ἔτι εἰσέλθει, ἐκλονεῖτο ἐν τῇ ἀφίξει τῆς
ξένης ταύτης... Ἡ λύπη καὶ ἡ χαρὰ ἔ-
χουσιν ἐνίοτε τὸ αὐτὸ βάρος καὶ ἀποβαί-
νουσιν ἐξίσου δυσβάστακτα.

10

Μετὰ τὸ Βαϊράμιον ἔρχεται τὸ Ῥα-
μαζάριον, ἐπάγον μεθ' ἐκυτοῦ τὰς χαρ-
μωσύνοους ἑορτάς του.

Ὁ σουλτάνος ἔμελλε νὰ ὑπάγῃ νὰ κά-
μῃ τὴν πρώτην δέησίν του ἐν τῷ τεμένει
τοῦ Σουλτάν Ἀχμέτ, ὅπου πάντες οἱ ἐν
τέλει καὶ ἀξιώμασι τοῦ κράτους γίνονται
ἔπειτα δεκτοὶ ἵνα φιλήσωσι τὸ κράσπεδόν
του (ἑτέκ).

Αὕτη δ' ἡ συνήθεια, ἦτις χρονολογεῖ-
ται ἀπὸ τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναβάσεως
τοῦ Ὁσμάν, τοῦ πρώτου τῶν σουλτάνων,
ἐτελεῖτο ἐν τῷ τεμένει ἐν ᾧ ὁ παδισάχ
ἐπορευέτο ἵνα δεηθῆ τοῦ Θεοῦ.

Ἀπὸ τινῶν ἐτῶν τὸ ἔθιμον τοῦτο τε-
λεῖται ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τοῦ *Δολμά-Βαρ-
τσε*, ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ. Ἐν ἔτει ὅμως
1861 τὸ Βαϊράμιον ἐτελεῖτο ἔτι μεθ' ὅ-
λης τῆς πομπῆς, ἦτις συνοδεύει τὴν ἐορ-
τὴν ταύτην τοῦ Ἰσλαμισμού, καὶ οἱ ἀνα-
γνώσται ἡμῶν ἴσως ἀσμένως θέλουσιν ἀ-
ναγνώσει περιγραφὴν, εἰκονίζουσαν πιστῶς
τὰ ὀθωμανικὰ ἦθη, ἅτινα βαθμηδὸν ἐκ-
λείπουσιν.

Ἡ αὐγὴ εἶχεν ἀνατείλει περιβεβλημένη
μυκθῶν πορφυροῦν, ἀναγγέλλουσα μίαν
ἐξ ἐκείνων τῶν λαμπρῶν ἡμερῶν, ἃς ἡ Ἀ-
νατολὴ τόσον ἀφειδῶς ἐπιδαψιλεύει.

Ἐν τῇ ἀπεράντῳ πλατείᾳ τοῦ *Σουλ-
τάν-Ἀχμέτ* τάγματα ἐλθόντα κατετά-
χθησαν, κοσμοῦντα οὕτω τὰς τέσσαρας
πλευρὰς αὐτῆς διὰ συμμετρικῆς ταινίας
στολῶν. Αἱ ἀμαξίαι τῶν πασσάδων ἔφθα-
νον, συνοδευόμεναι ὑπὸ ἐφίππων ἀγαδῶν,
φερόντων ἐντὸς θήκης δερματίνης τὴν μα-
κρὰν καπνοσύριγγα — ἦτις ἐπιτρέπεται —
καὶ τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ κυρίου των.

Ἀμαξίαι τῶν πρέσβων, προπυρευομέ-
νων αὐτῶν δύο *καθάσιδων* (κλητήρων)
ἐφίππων ἐν μεγάλῃ στολῇ· αἱ ἀπλαῖ ἀμα-

ξίαι τῶν ἐθθινωτέρων χανουμισσῶν, ἐλ-
θοῦσαι ἐκένωσαν ἐπὶ τῆς πλατείας πλῆθος
ἐπισημοτήτων μετὰ χρυσοκεντήτων ἔνδυ-
μασιῶν, οὐλεμαδῶν μὲ ποδήρεις μανδύας,
καὶ γυναικῶν μὲ περικαλλεστάτους *φρε-
τζέδες*. Ἐχρειαζέτο εἰσιτήριον ἵνα διέλθῃ
τις ἐκ τῆς πλατείας τοῦ *Σουλτάν-Ἀχμέτ*
εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ τεμένου, ὅπου ἔμελλε
νὰ τελεσθῆ τὸ χειροφίλημα, καὶ οἱ προ-
νομιοῦχοι εἰσῆρχοντο ἐκεῖ διὰ μικρᾶς τι-
νῆς θύρας ῥυθμοῦ Ἀραβικοῦ, διότι διὰ τῆς
μεγάλου πύλης μόνον ὁ σουλτάνος καὶ ἡ
ἀκολουθία του εἰσέρχονται.

[Ἐπειτα συνέχισα]

K.

Ὁ ἔξοχος ἀκαδημαϊκὸς **Xavier Marmier**
ἀγαπᾷ νὰ λαμβάνῃ ἐκ τῆς ξένης φιλολογίας ὀπο-
κείμενα διηγήσεων, ἐπίσταται νὰ διαφυλάττῃ ἅπαντα
τὸν ἀρχικὸν καὶ ἰδιοφύρθμον χαρακτήρα τοῦ πρωτο-
τύπου. Τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ μικρὰ διήγησις τῆς
Χελιδόνας, ἣτις μετ' ἄλλων πολλῶν διηγημά-
των μέλλει ἐντὸς μικροῦ νὰ ἐκδοθῆ εἰς τόμον φέ-
ροντα τίτλον: *A la ville et à la Campagne*.

Ἡ ΤΥΧΗ ΜΙΑΣ ΧΕΛΙΔΟΝΟΣ

[Σουηδικὸν διήγημα, μετὰφ. Αἰκατερίνης Ζάρκου].

«Ἰδοὺ, αἱ χελιδόνες ἔφυγον», μοι εἶπεν
ἡ μικρὰ μου ἐξαδέλφη, κατὰ φθινοπω-
ρινὴν τινα πρωΐαν, καὶ ἡ γλυκεῖα παι-
δίσκη ἀνέβλεψε μελαγχολικῶς πρὸς τὴν
ἐν τῇ ἄκρᾳ τοῦ στεγασμάτος ἐρημωθεῖσαν
φωλεάν.

Ναί, αἱ χελιδόνες ἔφυγον, ἵνα ἐπανέλ-
θωσι μόνον κατὰ τὴν ἀνοιξίν, καὶ ὀμο-
λογῶ ὅτι αἰσθάνομαι θλίψιν διὰ τὴν ἀπο-
μάκρυνσίν των. Πρῶτον, τοῦτο προαγ-
γέλλει τὸ τέρμα τοῦ θέρους, εἶτα δὲν θὰ
ἀκούω πλέον ἐν τῷ ἀνωγαίῳ μου, τὴν
φαιδρὰν φλυαρίαν, ἦτις μὲ ἐνεβύθιζεν εἰς
ῤεμβασμούς. Διότι πρέπει νὰ σὰς εἶπω, ὅτι
ζευγὸς χελιδόνων εἶχε κτίσει τὴν καλιάν
του εἰς τὸ παράθυρον τοῦ μικροῦ μου δω-
ματίου, ἐκεῖ ἀνέθρεψε τὰ νεογνά του, καὶ
ἔψαλλε καθ' ἅπασαν τὴν ὥραν τοῦ ἔτους.
Εἶχον συνδέσει γνωριμίαν μετὰ τῶν χαρι-
έντων πτηνῶν καὶ εἰμεθα φίλοι. Μετ' ἐμ-
πιστοσύνης ἤρχοντο εἰς τὸ χεῖλος τοῦ πα-
ραθύρου μου, καὶ μοι διηγούντο τὰς φρον-
τιδας τῆς οἰκίας των, καὶ τὰς περιπετείας
των ἐν ταῖς θερμοαῖς Ἡπειροῦ. Μοι ἔλεγον
πόσα μικρὰ εἶχον ἐν τῇ κατοικίᾳ των, τέ-
λος ἐγίνωσκον ἅπασαν αὐτῶν τὴν ὑπαρξίν,
ὅποια διήρχετο μεταξύ οὐρανοῦ καὶ γῆς.

* *

Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἔμαθον διαφορῶς ἱστο-
ρίας τῶν χελιδόνων, καὶ ἐπειδὴ ἡ μικρὰ
μου ἐξαδέλφη θλίβεται ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει
τῶν ἀγαπητῶν αὐτῆς γειτόνων, τῇ διη-
γοῦμαι χρονικόν τι δι' οὗ βλέπει τις ὅτι
καὶ αὐτὰ τὰ πτηνὰ ἔχουσι πόνους καρδίας.

* *

Ἐπὶ τῆς στέγης ὑδρογῶν παλαιᾶς ἀρ-
χοντίας, παρὰ τινα ὑδρορροήν τελευτῶσαν
εἰς κεφαλὴν δράκοντος, ὑψοῦτο φωλεὰ
μετὰ τέχνης καὶ στερρότητος κατασκευα-
σμένη. Ἐκεῖ διέμενεν οἰκογένεια χελιδό-
νων, ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ καὶ δύο θυγατέρες,
τοσοῦτον ἀνόμοιοι πρὸς ἀλλήλας, ὥστε
δὲν θὰ ἐπίστευέ τις ὅτι ἦσαν ἀδελφαί.

Ἡ πρεσβυτέρα ὑπερήφανος καὶ ὑψηλό-
φρων ἔβλεπε μετὰ βαθείας καταφρονήσεως

τὰ στρουθία, ἅτινα εἶνε οἱ πλάνητες καὶ οἱ ἀγιοπαῖδες τοῦ κόσμου τῶν πτηνῶν. Ἡ δευτέρα τούναντίον προσηγῆς καὶ χαρίεσσα ἤρρεσκεν εἰς ἅπασαν τὴν περὶ ἑσῶσαν φυλὴν, καὶ εὗρισκε πάντοτε καλὸν τινα λόγον νὰ εἴπῃ καὶ εἰς τὰ μᾶλλον σκυθρωπὰ καὶ σιωπηλὰ πτηνά. Ἡ χαμαλιώτιζε καὶ αὐτὸν τὸν αἰλουρον τοῦ μυλωθροῦ. Ὅταν διήρχετο πολὺ πλησίον του, ἐκεῖνος ἔκλειε τοὺς ὀφθαλμούς ἵνα μὴ ὑποκύψῃ εἰς σκληρὸν τινα πειρασμὸν.

Ἄλλ' ὅμως, οἱ γονεῖς αὐτῆς ἐμέμφοντο τὴν φιλαρέσκειάν της. Ὑπερήφανοι ἐπὶ τῇ ἀρχαίᾳ αὐτῶν καταγωγῇ, ἥτις ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν ἐπὶ αἰῶνας κατῴκει ὑπὸ τὸν θάλον αἰγυπτιακοῦ παλατιοῦ, δὲν ἐνόουν πῶς ἡ θυγάτηρ των ἠδύνατο νὰ ἔχη σχέσεις μετὰ μικρῶν ὄντων, ὡς τοὺς σπίνους, τὰ κανάρια καὶ τὰ στρουθία.

* *

— Δὲν μοι ἀρέσκει, ἔλεγεν ὁ πατήρ, πρόσωπον ὡς σύ, νὰ πλησιάζῃς τὸν ὄχλον τοῦτον, ὀφείλεις νὰ εἰξεύρης νὰ κρατῆς τὴν θέσιν σου.

— Ἀλλά, ἀπεκρίνατο ἡ ἀγαθὴ μικρά, πάντα τὰ πτηνὰ ὁμοιάζουσιν, ἔχουσι πάντα ῥάμφος καὶ πτέρυγας.

— Ναί, ἐπανελάμβανεν σοβαρῶς ὁ πατήρ. Ἀλλά δὲν ἐδόθη εἰς πάντα νὰ τρέφονται διὰ ψιτῶν σκνιπῶν καὶ νὰ κατοικῶσι τὰ ὑψηλὰ καὶ μεγάλα κτίρια. Ἴδε παραδείγματα χάριν τὸν κορυθαλόν.

* *

Εἰς τὴν λέξιν ταύτην, ἡ χελιδὼν κατέκλινε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἂν δὲν εἶχε τὸ μέλαν πτέρωμά της, θὰ τὴν ἔβλεπε τις ἐρυθριῶσαν ὡς νεάνιδα, ἥς μέμφονται τὴν συμπάθειαν. Ἡ χαρίεσσα χελιδὼν ἠγάπα ἓνα ὠραῖον κορυθαλόν καὶ τρυφερῶς ἀντεγαπᾶτο.

Αἱ χελιδόνες, εἶνε φύσεως ὄνειροπόλου. Οἱ κορυθαλοὶ διάγουσι βίον ποιητικόν. Τί φυσικώτερον τῆς συμφωνίας τῶν δύο νέων μικρῶν πτηνῶν; Τοῦτο ἀναγκαιῶς ἐμελλε νὰ συμβῇ.

Ὁ κορυθαλὸς ἦτο ἄγραυλος καὶ καθ' ἅπασαν τὴν ἡμέραν ἔψαλλε. Ζωηραὶ καὶ εὐθυμοὶ ἦσαν αἱ μελωδίαι του, ἀγναὶ ὡς ἐαρινὴ αὐρα, φαῖδραὶ ὡς ὁ μετὰ τὴν βροχὴν ἥλιος. Διὰ τὴν ἐναέριον μουσικὴν του δὲν εἰζήτει οὔτε χρήματα οὔτε παράσημα. Ἐψαλλε χάριν τοῦ γεωργοῦ, τοῦ καλλιεργούντος τὸν ἀγρόν του διὰ τοῦ ἰδρώτος τοῦ προσώπου αὐτοῦ, διὰ τὴν πτωχὴν οἰκοδέσποιαν, τὴν πλύνουσαν τὰ ἐνδύματά της ἐν τῷ ῥυακίῳ, διὰ τὸν κατὰ τὸ δάσος ῥεμβάζοντα πλάνητα ποιητὴν. Καὶ πάντες ἐνόουν τὸ ἄσμά του, ἐνοεῖ δὲ τοῦτο καὶ ἡ προσφιλεῖς χελιδὼν, ὅταν ἠπτατο μετ' αὐτοῦ πρὸς τὰ ἐρυθροβαφῆ νέφη.

* *

Ἦλθε τέλος ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ πρὸς τοὺς γονεῖς τῆς πολυγαπημένης χελιδόνος, ὅπως προσφέρῃ τὰ σέβας του καὶ ἐκφράσῃ τοὺς περὶ γάμου πόθους του.

Τὸ ὀριστικὸν τοῦτο διάβημα, δὲν ἐσκέ-

πτετο ἄνευ φόβου. Ἄλλ' ὁ ἔρωσ τῷ ἐνέπνεε θάρρος. Περιποιηθεὶς ἑαυτὸν ἤρξατο ἄδων ἐν μέσῳ τῶν εὐόσμων λωτῶν, διότι δὲν ἐτόλμα ἀκόμη νὰ πετάξῃ. Δὲν ἐτόλμα νὰ ἀναβῇ εἰς τὸ ὕψος τῶν προαιωνίων σφενδάμων, πρὸς τὴν εὐγενῆ οἰκογένειαν, τὴν κατέχουσιν τὸσον ὑψηλὴν θέσιν ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ἥτις κατῴκει τὴν αὐτὴν στέγην, ὑφ' ἣν καὶ ὁ ἄρχων τῆς περιφερείας.

Τέλος μετὰ πολλοὺς δισταγμοὺς γενόμενος τολμηρότερος διὰ νέου ἄσματος λαμπροῦ καὶ ἠχηροῦ, ἀντηγήσαντος ἐφ' ἅπασαν τὴν πεδιάδα, διευθύνθη διὰ ταχείας πτήσεως πρὸς τὴν κατοικίαν τῆς γλυκείας χελιδόνος. Ἐστάθη παρὰ τὸ χεῖλος τῆς στέγης καὶ ἐκ νέου ἠκούσθη ἡ ὀξεῖα αὐτοῦ φωνή.

* *

Ὁ γηραιὸς χελιδὼν, τείνων τὴν ἄκραν τοῦ ῥάμφους ἔξω τῆς φωλεᾶς, τῷ εἶπεν ἀποτόμως :

— Τί θέλετε ;

Ὁ κορυθαλὸς ἠθέλησε νὰ τῷ ἀποκριθῇ διὰ τινος τῶν παιδρῶν αὐτοῦ μελωδιῶν, ἀλλ' ἡ καρδιά του κατελήθη ὑπὸ ἀνυπερβλήτου μελαγχολίας καὶ ἡ φωνὴ του δὲν ἠδυνήθη ἢ θυμαλγῆς φθέγμα νὰ ἐκβάλλῃ. Ἐψαλλεν ὡς οὐδέποτε εἶχε ψάλλει. Οὐδέποτε εἶχε γνωρίσει τὸ ἄλγος τοῦ πρώτου ἔρωτος.

Ἐν τῷ ὀρνιθῶνι, πετεινὸς τις ὄρθιος ἐπὶ ἐνὸς τῶν ποδῶν ἤκουε σκεπτικὸς, γηραιὰ δὲ τις κίσσα ξηρὰ καὶ κακὴ ἀπεκρίνετο διὰ σαρδονίου καγχασμοῦ, πρὸς τοὺς μελαγχολικοὺς στεναγμοὺς του.

Ἄλλ' ἐντούτοις ὁ κορυθαλὸς κατόρθωσε νὰ διατυπώσῃ τὴν αἴτησίν του, καὶ δὲν ἤξιωθῆ ἢ ἓνα ξηρότατον ὄχι.

— Οἰοσθήποτε, ἔλεγεν ὁ ὑπερήφανος χελιδὼν, ἔχει κόρην ὡς πρέπει διὰ γάμον, ἥμιστα ἐπιδιώκει γαμβρὸν ποιητὴν.

Καὶ ὁ ἀλαζὼν οὗτος κορυθαλὸς δὲν ἦτο ἄλλο ἢ ποιητῆς. Οὐδὲν ἠπίστατο, οὐδ' ὑποῦργημα τι ἠδυνήθη κἂν νὰ προμηθευθῇ, ὡς οἱ ἄνθρωποι, οἱ θέλοντες νὰ ζῶσιν ἐν τῇ ὀκνηρίᾳ. Κατεσκήνει ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἐν μέσῳ τῶν χόρτων. Δὲν εἶχε κἂν ὅ,τι δύναται νὰ ὀνομασθῇ κατοικία. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν τροφὴν του, ἐπροξένει οἶκτον, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐλπίζῃ τὴν τιμὴν τοῦ νὰ νυμφευθῇ εὐγενῆ χελιδόνα. «Οὐχί! οὐχί! ἔρρωσο».

Οὕτως, ὀλίγον διέφερον ἂν αἱ ἀρμονικαὶ αὐτοῦ συμφωνίαι ἀντήχουν ἀνά τὸν γλαυκὸν οὐρανὸν καὶ τὸν φρίσσοντα πόντον. Δὲν εἶχεν οὔτε οἶκον, οὔτε τράπεζαν. «Χαῖρε».

* *

Ὁ πτωχὸς ἐρωτευμένος, ἔφυγε μακρὰν, πολὺ μακρὰν μέχρι τοῦ βάθους στενῆς κοιλάδος, ἣν ἐσκίαζε δάσος ἑλατῶν. Ἐκεῖ, ῥιφθεὶς ἐπὶ πυκνῆς πύας, ἐσκέπτετο τὰς βραχείας καὶ εὐτυχεῖς τοῦ ἔρωτός του στιγμᾶς. Ἐνεθυμίοτο τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν τὸ πρῶτον πλησίον ἀνθίζούσης λευκανθέμου, συνήντησε τὴν προσφιλεῖς του χελιδόνα.

Ἐνεθυμειτο πάσας τὰς χαρίεσσας αὐτῆς κινήσεις καὶ τὰς μικρὰς κραυγὰς της, καὶ

τὴν κεφαλὴν της, τὴν τὸσον ὠραίαν, τὸσον λεπτοφυᾶ. Πόσον ἦτο εὐτυχῆς τότε! καὶ τώρα!!!

Μικρὸν κατὰ μικρὸν ὑψώθη ἐν τῷ ἀέρι, ἔφθασεν ὑπεράνω τῆς κορυφῆς τῶν ἐλατῶν καὶ ἐπανελάβε τὸ κελάδημά του, τὸ πρῶτον ἡσύχως, εἶτα ἰσχυρότερον καὶ τέλος διὰ φωνῆς ἠχηρᾶς. Ἐψαλλε τὸν ἀληθῆ ἔρωτα, τὸν ἔρωτα τὸν πάντοτε νέον, τὸν ἀναλλαίωτον, τὸν ἔρωτα ὅστις ἀντέχει πρὸς πᾶν κώλυμα, καὶ ὅστις ἐπιζῆ τῷ θανάτῳ.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐν τῇ κοιλάδι διήρχετο ὁ υἱὸς τοῦ ἀγγρονόμου μετὰ νέας καὶ ὠραίας κόρης, τῆς μνηστῆς του. Ὑπὸ κλάδον δένδρου, ἔλαβε τὴν χεῖρα της καὶ ἐπὶ τῆς παρθενικῆς αὐτῆς παρειᾶς ἐνετύπωσε φίλημα. Εἶτα ἀμφοτέρω ἠκολούθησαν τὴν ὁδὸν αὐτῶν, σιωπηλοὶ καὶ ῥεμβάζοντες, ὡς ἂν διανοοῦμενοι πᾶν ὅ,τι τὸ πτηνὸν ἔψαλλε.

Τὸν αὐτὸν χρόνον ἡ κατοικία τῆς χελιδόνος εὕρισκετο ἐν ταραχῇ. Ὁ πατήρ ἀπέτεινε τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ ἔντονον ὀμιλίαν, κρατυνομένην διὰ κτυπημάτων τῶν ὀνύχων καὶ τοῦ ῥάμφους.

Ἡ μήτηρ ἔκλαιε, καὶ οἱ νέοι ἔτρεμον.

* *

Δὲν θέλω, ἔλεγεν ὁ ἀνηλεὲς πατήρ, δὲν θέλω ἢ τρέλλα αὐτὴ νὰ προχωρήσῃ, δὲν θέλω νὰ προξενήσῃς αἰσχύνῃν εἰς τὴν οἰκογένειάν σου. Θὰ λάβῃς λοιπὸν τὴν καλωσύνην νὰ καταλίπῃς τὰ ὄνειρά σου. Εὐρον δὲ ἐσὲ μέρος λίαν ἀξιότιμον, ἀνθρώπων γνώριμον, διαμένοντα ἐν τῷ πύργῳ τῆς ἐκκλησίας. Παρακαλῶ νὰ μὴ ἔχωμεν μῆτε ἀντίστασιν, μῆτε κλαυθμηρισμοὺς. Αὐριον θὰ νυμφευθῆς.

Οὕτω καὶ ἐγένετο.

* *

Τὸ φθινόπωρον ἦλθε. Τὰ μαρνανθέντα φύλλα σαλευόμενα ὑπὸ τῆς πνοῆς τοῦ ζεφύρου, εἶναι δι' ἡμᾶς σύμβολον τῆς ἀστασίας τῶν πραγμάτων. Αἱ σημῖδαι γυμνωθεῖσαι τοῦ φλοιοῦ αὐτῶν παρίστανται ὡς σκελετοί. Ὁ χόρτος τοῦ ἀγροῦ ἐκιτρίνισε, καὶ οἱ ἀνεμόμυλοι φαίνονται λέγοντες διὰ τῶν στόνων τῶν μεγάλων αὐτῶν πτερύγων: ἔχομεν νὰ ἀλέσωμεν τὸσον σῆτον, τὴσιν κριθῆν, τὴσιν βρώμην.

Ἐπὶ τέλους τοῦτο ἀποβαίνει μονότονον.

Μονότονος ὡσαύτως ἦτο καὶ ἡ ὑπαρξὶς τῆς χελιδόνος, λαβούσης σύζυγον κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ πατρὸς τὸν κάτοικον τοῦ κωδωνοστασίου. Δὲν ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ τὸν φίλτατον κορυθαλόν της. Ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ πυργίσκου αὐτῆς ἔβλεπε θλιβερῶς τὰς ἐρήμους πεδιάδας, ἐν αἷς περιίπτατο ὑποψάλλουσα μετ' ἐκείνου.

Ἦδη, οὔτε ἔρωσ, οὔτε κορυθαλὸς, οὔτε χελιδόνες. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐνιαυσίου μεταναστάσεως τὰ πάντα φεύγουσι. Μωρὸς κυνηγὸς διερχόμενος, διέκοψε διὰ τοῦ ὄπλου τὴν πτέρυγάν της. Ὁ σύζυγος περιέμενε ὀλίγας ἡμέρας ὅπως ἴδῃ ἂν θὰ ἐθεραπευέτο. Ἰάθη πραγματικῶς, ἀλλ' ἦτο τὸσον ἀσθενὴς, ὥστε μόνις ἠδύνατο νὰ πετάξῃ. Τῇ ἦτο ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν πέραν τῶν ὀρέων, πέραν τῶν

θαλασσῶν μακρυνὴν πορείαν. Ὁ σύζυγος εἶπεν: Ὑγείαινε, καὶ ἀνεχώρησεν.

Ἡ πτωχὴ χελιδὼν ἔμεινε μόνη, ἐγκαταληφθεῖσα ὑπὸ πάντων. Μελαγχολικὴ καὶ ἀδύνατος ἐδοκίμαζεν ἀκόμη νὰ ἐξέρχεται. Ὑπὸ τὸν νεφελῶδη τοῦ φθινοπώρου οὐρανόν, ἐστρέφετο πᾶσι τῆς ἐκκλησίας, καθήρξετο μέχρι τοῦ κοιμητηρίου, καὶ ὁ νεκροθάπτης βλέπων αὐτὴν ἔλεγεν:

— Ἡ γλυκεῖα μικρὰ δὲν θὰ ζήσῃ ἐπὶ μακρόν.

Ἦτο ἀληθές. Κατὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριον ἐν αἰθρία τινὶ ἡμέρᾳ, πάντα τὰ φυτὰ ἦσαν κεκαλυμμένα ὑπὸ πάχνης. Ἡ πτωχοῦλα, ἔτι μᾶλλον ἐξασθενήσασα ὑπὸ τοῦ ψύχους, τῆς πείνης, ἠσθάνθη προσεγγίζον τὸ τέρας τοῦ ἑαυτῆς βίου. Συνήγαγε τότε τὰς τελευταίας αὐτῆς δυνάμεις, ὅπως ὑπάγῃ μέχρι τῆς βάρου τῆς λευκανθέμου, ἧς ἐφύλαττε τὴν ἀνάμνησιν. Ἐκεῖ, ὑπὸ τοὺς κλάδους τῶν ἐλατῶν, λευκῶν ὑπὸ τοῦ χειμῶνος, ἐλησμόνησε τοὺς πόνους, οὓς ὑπέστη, τὸν ἐγωϊσμόν τοῦ συζύγου τῆς, ἐλησμόνησε τὰ πάντα, ὅπως μόνον ἐνθυμηθῆ τὰς ὠραίας τῆς ἀνοιξιῶς ἡμέρας, ὅτε ὁ κορυδαλὸς τῆ ἔψαλλε τὸν ἔρωτά του.

Ἐν τῇ γλυκεῖα ταύτῃ σκέψει, ἔθεσε τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὴν πτέρυγάν τῆς καὶ μετὰ τοῦ τελευταίου αὐτῆς στεναγμοῦ ἐξέβαλε καὶ τὴν τελευταίαν πνοήν τῆς.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὕστερον, ἐκεῖνος, ὃν τόσον ἠγάπησεν ἤρχετο πρὸς αὐτὴν. Πιστεύων ὅτι ἔφυγε μετὰ τῆς οἰκογενείας αὐτῆς, ἠθέλησε νὰ τὴν συναντήσῃ, ἀφοῦ ἐδοκίμασε νὰ τὴν εὕρῃ εἰς τὰς μεμακρυσμένας χώρας, ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Νείλου, ὑπὸ τὰ περιστύλια τῶν ἀρχαίων παλατιῶν, ἐπανήρχετο νὰ τὴν ἀναζητήσῃ ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τοῦ βορρᾶ, εἰς τὴν γενέθλιον αὐτοῦ πατριδᾶ.

* *

Ὅτε ὁ χειμὼν ἐτελείωσεν, ὅτε ὑπὸ τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου ἡ χιών διελύθη, ἐπὶ τοῦ πρασινισθέντος ἐδάφους, εἰς τὸ μέρος τῆς ἀνθίζούσης λευκανθέμης, ὁ υἱὸς τοῦ ἀγρονόμου εἶδε τὰ δύο τρυφερὰ πτηνὰ παγωμένα ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ ἐν πλησίον τοῦ ἄλλου. Τὰ ἔλαβεν εἰς τὴν χεῖρα καὶ μετὰ συγκεκινημένης καρδίας τὰ ἔβλεπεν.

Ἐνεθυμῆτο τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν τὸ πρῶτον ἠσπάζετο τὴν μνηστῆν του, ἐνῶ ἐν τῶν δύο ἐκείνων πτηνῶν ἔψαλλε τοῦ ἔρωτός του τὸν ὕμνον.

ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΣ

Οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται παρακαλοῦνται ν' ἀναγνώσωσι τὰ ἐπόμενα, ἀξία περιεργείας, χωρὶς νὰ ζενισθῶσι διὰ τὴν ἐπιγραφὴν αὐτῶν. Ὑπνωτισμὸς εἶναι λέξις σχεδὸν ταυτόσημος τῇ μαγνητισμῷ, ἥτοι εἶδος νοσηροῦ ὕπνου, προκαλουμένου ὑπὸ ἰδίας ἐπὶ τῶν νεύρων ἐντυπώσεως. Καὶ ταῦτα ἀρκοῦσιν ὡς πρὸς τὴν λέξιν.

Ὁ γνωστὸς ἐν τε τῇ Γαλλίᾳ καὶ ἄλλαχοῦ Ἀδόλφος Βελὼ ἀφηγεῖται ἐν τῇ *Πρωτῇ* τῶν Παρισίων τὸ ἐπόμενον παραδοξώτα-

τον γεγονὸς, τὸ ὁποῖον θεωροῦμεν ἀξίον νὰ καταστήσωμεν γνωστὸν καὶ παρ' ἡμῖν.

Ἐνακριτὴς τις, ὁ κύριος Ραγῶν, μετέβη πρῶτα εἰς τὴν ἐν Σαλπεντριέρῃ αἰθουσαν κλινικῆς τοῦ κ. Λουή, ὅπου ἐπαρυσιάσθη αὐτῷ τῶν ἀσθενῶν τις, καλουμένη Ἐσθήρ, ἣτις ἀπεκοιμίσθη ἐνώπιόν του. Ὁ ἀνακριτὴς πλησιάζει, τίθεται εἰς σχέσιν μετὰ τῆς ὑπνωτούσης καὶ μετὰ σταθερᾶς φωνῆς, ὅπως ἐπιβᾶλη αὐτῇ τὴν θέλησίν του, διατάσσει αὐτὴν ὡς ἐξῆς:

— Μετάβητε εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρτέν, εἰσέλθετε εἰς τὴν οἰκίαν ὑπ' ἀριθμὸν δεῖνα, εἰσδύσατε εἰς τὴν δευτέραν ὀροφὴν. Μετάβητε εἰς τὴν μικρὰν αἰθουσαν καὶ παρατηρήσατε τὰ συμβαίνοντα εἰς τὸν κοιτῶνα... Θέλω, μ' ἔννοεῖτε, θέλω οὐδὲν νὰ σᾶς διαφύγῃ... Ὁ κοιτῶν κατοικεῖται ὑπὸ δύο συζύγων. Τοὺς βλέπετε, δὲν εἶναι ἀληθές;

— Ναί, κύριε, κάλλιστα! ἀποκρίνεται ἡ Ἐσθήρ.

Ἐννοεῖται δ' ὅτι δὲν βλέπει διὰ τῶν ἑαυτῆς ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ διὰ τῆς φαντασίας, διὰ τοῦ πνεύματος ἢ μᾶλλον διὰ τοῦ ἀντικαταστήσαντος τὸ ἑαυτῆς πνεῦμα.

— Ὁ ἀνὴρ—ἐξακολουθεῖ ὁ κύριος Ραγῶν, ὅστις ἔπλασε μίαν σκηνὴν δράματος—ρίπτει κρυφίως δηλητήριο ἐντὸς γυναικᾶ του. Αὕτη ἀρνεῖται νὰ πῆ... Ἐκεῖνος θέλει ν' ἀναγκάσῃ αὐτήν... Ἡ σύζυγος φεύγει... Ὁ σύζυγος καταδιώκει αὐτὴν καὶ τὴν φθάνει... Ἐκεῖνη ἀντιπαλαίει καὶ κραεῖ εἰς βοήθειαν. Τὴν ἀκούετε φωνάζουσαν;

— Ὡ! ναί, κύριε, τὴν ἀκούω... Σπεύδω νὰ βοηθήσω αὐτήν.

— Ὅχι, σταθῆτε. Εἶναι πολὺ ἀργά, διότι ὁ σύζυγος, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἐπληξεν αὐτὴν δι' ἐγχειριδίου... Πίπτει... ἀπέθανε... Ἴδετέ τὴν ἐκτάδην κειμένην καὶ αἰμόφυρτον.

— Ναί, κύριε, ναί. Δυστυχῆς γυνή! δυστυχῆς γυνή!

— Λοιπὸν, πρέπει νὰ ἐκδικήσωμεν αὐτήν. Ὑπῆρξατε μάρτυς τοῦ κακούργηματος, ἐπομένως θέλετε καταθέσει πᾶν ὅ,τι ἀντελήφθητε, ἀφοῦ ἐξυπνήσατε.

— Ἀλλά, κύριε, δὲν κοιμῶμαι! ἀνεφώνησεν ἡ Ἐσθήρ.

Οἱ ὑπνωτιζόμενοι, διατελοῦντες ἐν τῇ καταστάσει τῆς ὑπνοβασίας, οὐδέποτε θέλουσιν ἀμολογήσωσιν ὅτι κοιμῶνται, ἀλλὰ νομίζουσιν ἑαυτοὺς ἐγρηγοροῦντας. Ἡ ἀμετάβλητος ἀπάντησις «δὲν κοιμῶμαι» ἐπαναλαμβάνεται πάντοτε. Ὁ δὲ κύριος Ραγῶν, ὅστις γινώσκει τοῦτο, ἐπιμένει.

— Ναί, κοιμᾶσθε, πλὴν σᾶς διατάσσω, ὅπως, ἀφοῦ ἀφυπνισθῆτε, διηγηθῆτε τὸ ἀδίκημα ἐν πάσῃς ταῖς λεπτομερείαις του εἰς τὸν ἀνακριτὴν, ὅστις μετὰ τέταρτον ὥρας, θέλει ἔλθῃ ἐνταῦθα, μετὰ τέταρτον ὥρας, ἔννοεῖτε, καὶ θέλει σᾶς ἐρωτήσῃ. Θὰ καθῆσιν ἐκεῖ κάτω, ἐνώπιον ἐκείνης τῆς τραπέζης... Θὰ μεταβῆτε καὶ ὑμεῖς ἐκεῖ καὶ θὰ μαρτυρήσατε. Τὸ θέλω.

Ὁ κ. Λουὴ ἀφύπνισε τὴν Ἐσθήρ, ἣτις οὐδόλως ἐνθυμῆται τὸ δράμα, εἰς τὴν ἐκ-

τύλιξιν τοῦ ὁποῖου παρέστη. Αἱ ἐξ αὐτοῦ τρομεραὶ συγκινήσεις οὐδὲν ἕλκος ἀφήκαν εἰς τὸν ἐγκέφαλον αὐτῆς. Οὐδὲν ἀναμνησκαται, ἐκ τῆς οὕτως εἰπεῖν, δευτέρας ζωῆς, τὴν ὁποίαν ἕτερος ἐπέβαλεν αὐτῇ. Συνδιαλέγεται ἀδιαφόρως μετὰ τῶν παρόντων, ἀλλ' ἅμα ὡς παρῆλθεν τέταρτον ὥρας, αἰφνης ἀπρωθεῖ βιαίως καὶ ἀποτόμως τοὺς περιστοιχοῦντας αὐτὴν καὶ διευθύνεται πρὸς τὴν ὑποδειχθεῖσαν τράπεζαν, πλησίον τῆς ὁποίας καθῆται ὁ ἀνακριτὴς.

— Τί θέλετε; ἐρωτᾷ οὗτος.

— Κύριε, ἀποκρίνεται ἡ Ἐσθήρ μετὰ διαγούσας φωνῆς καὶ ἡσυχου βλέμματος, κακούργημα διεπράχθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου... Ἐρχομαι νὰ τὸ καταγγείλω πρὸς ὑμᾶς.

Τότε ἀφηγεῖται πάσας τὰς λεπτομερείας τῆς φονικῆς σκηνῆς, ὡς παρέστησεν αὐτὸς ὁ κύριος Ραγῶν, ὅστις—οὗτος ἦτον ὁ ἀνακριτὴς—ἀποκρίνεται ὅτι δὲν πιστεύει.

— Προσπαθεῖτε νὰ παραπλανήσατε τὴν δικαιοσύνην—λέγει αὐτῇ—μᾶς ἀπατάτε.

— Ὅχι, κύριε, ἀπαντᾷ ἐντόμως ἡ Ἐσθήρ, διαβεβαιῶ ὅτι λέγω τὴν ἀλήθειαν.

— Ὁρκισθητε.

Ἐδωκε τὸν ὄρκον.

— Τοῦτο δὲν ἀρκεῖ, ἀλλὰ θὰ συντάξω ἐγγράφως τὴν κατάθεσίν σας καθ' ὑπαγύρευσιν ὑμῶν καὶ θέλετε ὑπογράψαι.

— Ἐχει καλῶς, κύριε.

— Ὑπηγόρευσε, τῷ ὄντι, καὶ ὑπέγραψεν ἀδιστακτικῶς.

Τὸ πείραμα ὅμως δὲν ἐτελείωσεν, ἀλλ' ὁ ἰατρὸς ἀπεκοιμίσεν αὐτὴν ἐκ νέου καὶ λέγει:

— Σήμερον ἐνεφανίσθητε ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ ἐψευδομαρτυρήσατε. Σᾶς διατάσσω ν' ἀνακαλέσητε τὴν μαρτυρίαν, ὅτε θέλετε ἐκ νέου ἐξετασθῆ.

Ἀφυπνισθεῖσα, παρέστη ἐκ δευτέρου ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ, ἅμα δ' οὗτος ἀπήλυθεν αὐτῇ νέαν ἐρώτησιν ὡς πρὸς τὸ ἀδίκημα, ἐκεῖνη ἀπεκρίθη:

— Δὲν ἤξεύρω τί ἔννοεῖτε οὐδὲν εἶδον ἐξ ὧσιν μοι λέγατε.

— Πῶς; Ἴδου ἡ ἐξέτασις σας.

— Εἶπον ψεύματα.

— Προσέξατε, διότι θὰ σᾶς φυλακίσω ὡς ψευδομάρτυρα.

Αὕτη κλαίει, ἀλλὰ δὲν δύναται τις ν' ἀποσπάσῃ τῶν χειλέων τῆς εἰμὴ τὰς λέξεις «εἶπον ψεύματα». Δ*

Καθυστερήσαντος τοῦ ἐξ Εὐρώπης ἀναμενομένου χάρτου, ἠναγκάσθημεν νὰ μεταχειρισθῶμεν τοιοῦτον κατωτέρας ποιότητος, μὴ εὐρόντες ἄλλον καλλίτερον ἐνταῦθα.

Ἐν τῷ Γραφείῳ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων πωλοῦνται καὶ ἀποστέλλονται ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ τὰ ἐξῆς βιβλία:

«Τὰ 500,000,000 τῆς Ἰνδῆς Ἡγεμονίδος, μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλιου Βέρν, λεπτὰ 60.

«Ἀπομνημονεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ὑπὸ Φωτάκου, ὑπεκρίσεως τοῦ Κολοκοτρώνη, θρ. 1 [ἐκδ. Τεχ. 1.20].

«Ἑλληνικὸν Ἄγῳνον τὸ Τριακοσάδραχμον ἑταβλόν, διήγημα Γρ. Δ. Σανπούλου, θ 1.

«Ἐπιστολαὶ μιᾶς Μηδενιστρίδος», ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, λεπτ. 40.

«Εἰκόνας», σατυρικὰ διατριβαί, ὑπὸ Δ. Γρ. Καμπόρουλου, λ. 60.

ΑΘΗΝΗΣ. — ΤΥΠΟΝ «ΚΑΘΙΜΝΗΣ» ΔΑΝ ΠΑΤΗΡΙΟΝ ΑΒΓΑ